ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΦΡΑΣΗ
ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Γενάρης 83 Τιμή 100 μιλς Φύλλο 128 Χρονιά 11η

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ
- ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ — ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ
- ΕΛΛΑΔΑ — ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ
- ΜΙΣΘΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ
- ΠΟΛΩΝΙΑ
- ΚΡΙΤΙΚΗ ΕΚΛΟΓΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΒΑΣΟΥ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

Σ.Κ. ΕΔΕΚ ΑΡΙΣΤΕΡΗ ΠΤΕΡΥΓΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

ΨΗΦΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΔΕΞΙΑ

Επειδη τελευταία τόσο στην τηλεόραση όσο και στις εφημερίδες γίνεται σάλος σχετικα με αποβολες και αποχωρήσεις απο το Σ.Κ. ΕΔΕΚ είναι υποχρέωση μας να ξεκαθαρίσουμε ότι:

1. Η Αριστερη Πτέρυγα δεν έχει καμμια σχέση και καταδικάζει οποιαδήποτε αποχώρηση απο το κόμμα και οποιαδήποτε αντίθεση στην υποψηφιότητα Λυσσαρίδη για την προεδρία.

2. Οι μαρξιστες της ΕΔΕΚ πάντα ήταν αντίθετοι στη συνεργασία με κόμματα της δεξιας. Ετσι πολέμησαν ενάντια στη συμμετοχη του κόμματος στη συνεργασία ΑΚΕΛ — ΔΗΠΑ—ΕΔΕΚ στις βουλευτικες εκλογες του 76 και υποστήριξαν την κάθοδο του Δρα Λυσσαρίδη στις προεδρικες εκλογες που ακολούθησαν το θάνατο του Μακάριου.

3. Η Αριστερη Πτέρυγα, παρόλο που πολλα στελέχη της διώχτηκαν απο το κόμμα, δούλεψε δραστήρια για την εκλογικη επιτυχία της ΕΔΕΚ στις τελευταίες βουλευτικες εκλογες, και κάμνει ότι μπορει για να βοηθήσει την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη στις τωρινες Προεδρικες εκλογες.

4. Η υποστήριξη του Β. Λυσσαρίδη και της ΕΔΕΚ απο την Αριστερη Πτέρυγα δεν βασίζεται ούτε στην προσωπολατρεία ούτε στο συναισθηματισμο. Η ΕΔΕΚ είναι σήμερα το δεύτερο εργατικο κόμμα της Κύπρου και με την άρνηση του ΑΚΕΛ να διεκδικήσει την εξουσία, αποτελει τη μοναδικη ελπίδα του εργατικου κινήματος στον αγώνα του ενάντια στη δεξια.

5. Παρα τη δεξια στροφη του κόμματος τα τελευταία χρόνια και τις προγραμματικες του υποχωρήσεις, η ΕΔΕΚ κατέβαζει τον μοναδικο υποψήφιο που δεν αντιπροσωπεύει την αστικη τάξη. Ακόμα, στη πορεία εφαρμογης ακόμα και των μετριοπαθων μέτρων του προγραμματος της ΕΔΕΚ, ο Β. Λυσσαρίδης αναγκαστικα θα προχωρήσει σε πιο δραστικες δομικες αλλαγες και θα στηρίχτει στις εργατικες μάζες για ν' αντιμετωπίσει τον οικονομικο πόλεμο των καπιταλιστων. Η οικονομικη κρίση στη Κύπρο αλλα και παγκόσμια αποκλείει την επικράτηση ταξικης ειρήνης και οποιαδήποτε κυβέρνηση είναι αναγκασμένη να πάρει θέση στη σύγκρουση της εργατικης τάξης με την κεφαλαιοκρατία.

6. Η Αριστερη Πτέρυγα διαφωνει με την τοποθέτηση, τόσο απο την ΕΔΕΚ όσο και απο το ΑΚΕΛ, του Κυπριακου πάνω σε εθνικη βάση. Το πρόβλημα δεν είναι η ενότητα των Ελληνοκυπρίων εργατων με τους Ελληνοκυπρίους κεφαλαιοκράτες αλλα η ενότητα Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων ενάντια στους εκμεταλλευτες - τους, ντόπιους και ξένους, στον αγώνα για μια σοσιαλιστικη Κύπρο σ' αυτη τη γενεια κι όχι σε κάποιο μακρυνο μέλλον.

7. Πιστεύοντας στην ανάγκη ενότητας της εργατικης τάξης, αγωνιστήκαμε και αγωνιζόμαστε για τη συνεργασία των αριστερων κομμάτων της Κύπρου, Ελληνοκυπριακων και Τουρκοκυπριακων, με πρώτο βήμα τη συνεργασία ΑΚΕΛ — ΕΔΕΚ για μια αριστερη κυβέρνηση. Μετα την απόφαση του ΑΚΕΛ να συνεργαστει με τη δεξια του Κυπριανου δεν πρέπει να υπάρχει κανένα δίλημμα σχετικα με την υποστήριξη της υποψηφιότητας Λυσσαρίδη.

8. Καταλαβαίνουμε και θεωρούμε φυσιολογικη την απογοήτευση αριστερων στελεχων και μελων της ΕΔΕΚ. Η δεξια στροφη της κομματικης ηγεσίας, οι καιροσκοπικες προεκλογικες - της τοποθετήσεις η περιφρόνηση της βάσης του κόμματος και οι αποβολες στελεχων, υποσκάπτουν την ίδια την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη και απειλουν σοβαρα να μειώσουν των εκλογικη επιτυχία του κόμματος. Η διάλυση ομάδων βάσης, η αναστολη της λειτουργίας σχεδον όλων των Επαρχιακων Επιτροπων και η απαγόρευση της δια-

Συνέχεια στην 12

ΔΙΑΣΠΑΣΤΕΣ ΤΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ

ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ ΤΗΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΤΗΤΑ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

Διαγράφουν απομονώνουν στελέχη ένα μήνα πριν από τες εκλογες

Αν δουλέψουν οι αριστεροί φεύγω εγώ

Βουλευτής της ΕΔΕΚ πριν γίνει μέλος

Είμαι πάνω από σώματα, πάνω από διαδικασίες, πάνω απ' όλα

Οι πρόσφατες επιθέσεις της κομματικης γραφειοκρατίας ενάντια σε αριστερα στελέχη της Ε.Δ.Ε.Κ. έχουν φτάσει το επίπεδο του παραλογισμού.

Τη στιγμη που το κόμμα μας δίνει την πιο σημαντικη μάχη της δεκατετράχρονης ιστορίας του, η έκβαση της οποίας θα 'χει καθοριστικη σημασία για το μέλλον της Ε.Δ.Ε.Κ, η τετρανδρία που διοικει το κόμμα Τάκης Χ'' Δημητρίου, Δώρος Θεοδώρου, Αντρέας Φρυδας και Ρένος Πρέντζας – προχωρει σε ενέργειες που υποσκάπτουν την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη, που υποσκάπτουν την ίδια την ύπαρξη του κόμματος.

Γιατι τι άλλο μπορει να είναι η απόλυση ένα μήνα πριν τις εκλογες ηγετικου στελέχους και επαγγελματία της Αμμοχώστου που ήταν ο βασικος συντελεστης στην αύξηση των ψήφων του κόμματος στα Κοκκινοχώρια κατα 90%, σε σύγκριση με 10—20% στις άλλες περιοχες, στις αναπληρωματικες εκλογες του Αυγούστου;

Τι άλλο μπορει να είναι η αποβολη ηγετικου στελέχους της Κεντρικης Εκτελεστικης Γραμματείας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ που ήταν πραγματικος δυναμίτης στη δουλεια για την υποψη-

Έπρεπε να τους είχαμε διώξει από το 76

φιότητα Λυσσαρίδη, ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ ΠΡΙΝ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ;

Μήπως οι Τουμάζος και

Συνέχεια στην 3

ΠΟΙΟΙ ΦΤΑΙΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΤΑ ΣΠΑΣΜΕΝΑ

Οι ηγεσίες των συνδικαλιστικων οργανώσεων ΠΕΟ—ΣΕΚ πάλι φέτος απο μόνες τους αποφάσισαν πόση αύξηση, και τι αιτήματα, θα διεκδικήσουν χιλιάδες εργαζόμενοι, στην ανανέωση των συλλογικων συμβάσεων.

Ενω η έλλειψη δημοκρατίας, όσον αφορα την συμμετοχη των εργατων στες αποφάσεις για τον καταρτισμο των αιτημάτων υπάρχει απο χρόνια, φέτος οι ηγεσίες των συντεχνιων καλουν τους εργαζόμενους να δεκτουν οι αυξήσεις και τα αιτήματα τους, για τη νεα σύμβαση, να κυμαίνονται γύρω στο ύψος της παραγωγικότητας, για το καλο της εθνικης Οικονομίας, που κυμαίνεται στα 2,5%.

Ζητουν απο τους εργάτες να περιορίσουν τες διεκδικήσεις τους και να υποστουν θυσίες (βλ. ομιλία Π. Δίγκλη & Εργατικο βήμα) για να βγει η Εθνικη Οικονομία' απο το τέλμα που έχει πέσει, λες και για το χάλι της οικονομίας φταιν οι εργαζόμενοι και όχι οι κεφαλαιοκράτες που έχουν τους πόρους στα χέρια τους και γενικα η κρίση παγκόσμια του καπιταλιστικου συστήματος.

Ας προσπαθήσουμε να δούμε τι είναι αυτη η Εθνικη μας Οικονομία, πως καθορίζεται και ποιος φταίει για την κρίση που αντιμετωπίζει σήμερα, για να καταλάβουμε και τι σημαίνει τελικα να κάνουν θυσίες οι εργαζόμενοι για χάρη της.

ΕΘΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Όσον αφορα την εθνικη οικονομία αφτη μετράται απο δείκτες. Ο ποιο σημαντικος δείκτης μέτρησης της είναι ο **ρυθμος αύξησης του Εθνικου Εισοδήματος** (ρυθμος οικονομικης ανάπτυξης).

Εθνικο εισόδημα είναι το ολικο ποσο αγαθων και υπηρεσιων που παράγονται στο τόπο στη διάρκεια ενος χρόνου. Αφτη η παραγωγη παράγεται απο τους εργάτες, αλλα δεν ανήκει σ' αυτους. Ανήκει στους κεφαλαιοκράτες που έχουν όλα τα μέσα παραγωγης στα χέρια τους. Δηλ. όταν οι κεφαλαιοκράτες αυξάνουν τον πλούτο τους με ικανοποιητικους ρυθμους, οι αστοι οικονομολόγοι μας λεν ότι ο ρυθμος ανάπτυξης του εθνικου εισοδήματος πάει πολυ καλα.

Εαν όμως οι κεφαλαιοκράτες συναντουν πρόβλημα στη συσσώρευση των κεφαλαίων τότε λένε ότι η οικονομία μας αντιμετωπίζει κρίση.

Ένας άλλος σημαντικος δείκτης της Εθνικης οικονομίας είναι **η πορεία των επενδύσεων**.

Η πορεία των επενδύσεων είναι ρυθμος με τον οποίο οι κεφαλαιοκράτες είναι διαθετειμένοι να επενδύσουν τα κεφάλαια τους στους διάφορους τομεις της οικονομίας. Αυτο είναι ολοφάνερο ότι καθορίζεται απο τις διαθέσεις των καπιταλιστων.

Εαν ο κεφαλαιοκράτης πιστεύει ότι οι συνθήκες που επικρατουν στον τόπο είναι ευνοϊκες για επένδυση των κεφαλαίων του και ότι η επένδυση αφτη αποφέρει κέρδη τότε θα επενδύει με ψηλους ρυθμους. Όμως αν συμβαίνει το αντίθετο, προτιμα να τοποθετήσει τα κεφάλαια του σε ξένες τράπεζες και δεν επενδύει σε τομεις της οικονομίας διότι τα κέρδη δεν θα είναι εγγυημένα, ούτε τόσα όσα θάθελε. Δηλ. και αφτος ο δείκτης της κατάστασης της οικονομίας στην ουσία μετρα μόνο την κατάσταση και τες προοπτικες των κεφαλαιοκρατων για αύξηση των κερδων τους.

Το κατα κεφαλη εισόδημα είναι ένας άλλος δείκτης μέτρησης της κατάστασης στην οικονομία, αλλα και αφτο δεν δίνει μια καθαρη εικόνα του βιοτικου επιπέδου των μαζων. Φτάνουν μάλιστα στο σημείο να λένε ότι ένας εργάτης και ο εργοδότης του έχουν εισόδημα £1000 κατα μέσο όρο τον μήνα. Μα ο εργάτης μπορει να παίρνει £100—200 τον μήνα και ο μάστρος του £1800—1900. Δηλ. η κατανομη του Εθνικου Εισοδήματος δεν στηρίζεται και ούτε ρυθμίζεται απο την τάξη των εργατοϋπαλλήλων που παρέχουν αφτο το εισόδημα.

Απο αφτα τα αδρα, βγαίνει το συμπέρασμα ότι: Όταν η Εθνικη Οικονομία πηγαίνει καλα αυτο απλως σημαίνει ότι τα κέρδη και τα κεφάλαια των καπιταλιστων πάνε καλα.

ΠΟΛΥΕΘΝΙΚΕΣ: ΠΟΣΟ ΕΘΝΙΚΗ Η ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ;

Η Οικονομία μας έχει πάψει προ πολλου να είναι κλειστη μέσα σε στενα εθνικα πλαίσια. Οι πολυεθνικες των πετρελαίων, οι εταιρείες αναψυκτικων, οι μεγάλοι εμπόροι και εισαγωγεις, οι πολυεθνικες των μεταλλείων, όλες αφτες έγιναν μονοπωλιακες καταστάσεις, απομιζουν τον πλούτο του τόπου και τα κέρδη ή τα κεφάλαια φεύγουν στες μητροπόλεις των εταιρειων.

Αφου οι κυριότεροι τομεις της οικονομίας ελέγχονται απο πολυεθνικες και ξένα μονοπώλια πως θα είναι δυνατο αφτες οι εταιρείες να θελήσουν να ελαττώσουν τα κέρδη τους για το καλο της δικης μας οικονομίας; Και για ποιο εθνικο μας συμφέρον μας μιλουν, όταν η οικονομία βρίσκεται στα χέρια των ξένων;

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ—Π. ΔΙΓΚΛΗΣ

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει η οικονομία, σύμφωνα με την εισήγηση στο Εκτελεστικο Συμβούλιο της ΠΕΟ απο τον κ. Δίγκλη είναι: α) πτώση στες επενδύσεις, β) ελλείμματα στο εμπορικο ισοζύγιο γ) ελλείμματα στους προϋπολογισμους.

Ο κ. Δίγκλης για να δικαιολογήσει την στάση της ΠΕΟ όσον αφορα την «παγοποίηση» των μισθων και αύξηση τους μόνο στο 2,5% λέγει ότι η οικονομία μας αντιμετωπίζει αφτα τα προβλήματα. Όμως ποιος φταίει γιαφτα ο κ. Δίγκλης δεν μας αναφέρει.

α) Υπάρχει λέει ο κ. Δίγκλης **πτώση στες επενδύσεις.** Μα για να μήν επενδύουν οι κεφαλαιοκράτες πιστεύουν ότι οι συνθήκες που επικρατουν στο τόπο και γενικα η παγκόσμια κρίση του καπιταλισμου δεν θα τους αποφέρει τα κέρδη που θέλουν.

β) **Έλλειμμα στο εμπορικο ισοζύγιο σημαίνει** ότι τα Κυπριακα προϊόντα δεν είναι συναγωνιστικα στη διεθνη αγορα. Αν ένα προϊον είναι ασυναγώνιστο ή όχι, αυτο δεν εξαρτάται απο τον εργάτη, ο οποίος απλως κάνει ότι του λεν: καθορίζεται απο τη σχέση εργατων-τεχνολογίας, που καθορίζεται απο τους καπιταλιστες.

γ) **Ελλείμματα στους προϋπολογισμους.** Μα αν κοιτάξουμε τα τελευταία χρόνια τα σκάνδαλα που ξέσπασαν στην οικονομία μας είναι εύκολο να καταλάβουμε που οφείλονται αφτα τα ελλείμματα (80 εκ. στο Συνεργατισμο, 100 εκ. *Airbus*, 23 εκατ. ΞΕΚΤΕ κ.α.).

Για όλα αφτα φταιν οι ίδιοι οι καπιταλιστες που παίρνουν τες αποφάσεις αν είναι φρόνιμο να επενδύουν η όχι, και που δεν κάνουν καλο προγραμματισμο διάθεσης των εμπορευμάτων, που δεν μπορουν να οργανώσουν την παραγωγη τους.

Πώς μπορουν λοιπον οι ηγέτες των Συντεχνιων να μας ζητουν να επωμισθούμε τα βάρη της κρίσης της οικονομίας; Μα οι εργάτες δεν έχουν κανένα λόγο ούτε πάνω στην κίνηση των κεφαλαίων ούτε στην παραγωγη ούτε στη διάθεση των προϊόντων. Αυτα όλα βρίσκονται στα χέρια των καπιταλιστων και μόνοι τους τα διαχειρίζονται. Και μόνο όταν δουν ότι δεν βγάλουν τα κέρδη που έπρεπε να βγάζουν ζητουν θυσίες απο τους εργάτες. Δεν υπάρχει καμια δικαιολογία της άποψης ότι οι εργάτες πρέπει να θυσιαστουν για να διαφυλαχτουν τα κέρδη των καπιταλιστων.

Η ΚΡΙΣΗ

Η κρίση που υπάρχει στην οικονομία μας δεν μπορει να διορθωθει μέσα απο το καπιταλισμο. Η Κύπρος είναι ένας μικρος τόπος και δεν αποτελει τον ομφαλο της γης. Έτσι, όσον αφορα την οικονομία μας αυτη πρέπει να την δούμε μέσα στην παγκόσμια κρίση του καπιταλιστικου συστήματος. Ο καπιταλισμος παγκόσμια έχει φτάσει στο τελευταίο του σκαλι προφορας. Τώρα άρχισε να χρεωκοπα και να παίρνει πίσω αφτα που έχει δώσει.

Η αναρχία στην παραγωγη που επικρατεί παγκόσμια, η υπερπαραγωγη προϊόντων, το χκτύπημα του βιοτικου επιπέδου του λαου, οι στρατιες των εκατομμυρίων των ανέργων, δείχνουν ότι ο καπιταλισμος δεν μπορει να προσφέρει τίποτα άλλο.

Δουλεια του εργάτη δεν είναι να θυσιαστει για να σώσει αυτο το σύστημα αλλα να το ανατρέψει διότι δεν μπορει να του προσφέρει τίποτε πια.

Οι ηγεσίες των σοσιαλιστικων οργανώσεων μας λεν ότι οι αυξήσεις στους μισθους και τα μεροκάματα πρέπει να καθοριστουν με βάση την αύξηση της παραγωγικότητας. Τι σημαίνει όμως παραγωγικότητα, και ποια είναι η σχέση με τους μισθους;

Αν ήταν να δώσουμε ένα ορισμο στην παραγωγικότητα θα λέγαμε πως είναι ο μέσος όρος της συνολικης παραγωγης που αναλογει σε κάθε εργάτη.

Σχετικα με την αύξηση της παραγωγικότητας αξίζει να σημειωθουν τα κάτωθεν:

1) Η παραγωγικότητα δεν εξαρτάται απο τον ίδιο τον εργαζόμενο. Στο εργοστάσιο δεν είναι ο εργάτης που καθορίζει τον ρυθμο της παραγωγης. Αντίθετα τον ρυθμο του εργάτη τον καθορίζουν οι μηχανες.

2) Την παραγωγικότητα καθορίζει η ποσότητα και η ποιότητα των μηχανων που έχει στη διάθεση του ο εργάτης. Τις αποφάσεις για την τεχνολογία παίρνει ο εργοδότης κι όχι οι εργάτες. Έτσι αν η παραγωγικότητα είναι χαμηλη γι' αυτο φταίει **αποκλειστικα** ο κεφαλαιοκράτης και το σύστημα του, γιατι αδυνατουν να μεταφέρουν αρκετες και καλύτερες μηχανες για κάθε εργαζόμενο.

3) Για να αυξήσουν την παραγωγικότητα και τα κέρδη τους οι κεφαλαιοκράτες συχνα καταφεύγουν στις απολύσεις (έτσι ώστε ένας μικρότερος αριθμος εργατων να παράγει την ίδια τελικη ποσότητα).
Μετα καυχιούνται για την επιτυχία τους ν' αυξήσουν την παραγωγικότητα.

Κρύβουν όμως έτσι ένα γεγονος — το βασικο για την εργατικη τάξη. Ότι ενω αγωνίζονται να αυξήσουν την παραγωγικότητα, αφίνουν απο τη μια άτομα δίχως δουλεια κι απο την άλλη μηχανες να σκουριάζουν. Τι πιο απλο, απο του να βάλουν αυτα τα άτομα που κάθονται να δουλεύουν τες μηχανες που παραμένουν αδρανεις κι έτσι να αυξάνεται και η συνολικη παραγωγη και το βιοτικο επίπεδο των μαζων.

Το πρόβλημα βέβαια είναι το κέρδος. Δεν συμφέρει αυτη η λύση. Έτσι για χάρη της παραγωγικότητας θυσιάζεται το βιοτικο επίπεδο του εργαζομένου. Αυτο δεν το βλέπουν οι συντεχνίες.

ΔΕΝ ΦΤΑΙΝ ΟΙ ΜΙΣΘΟΙ ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ

Το ότι είναι πρόβλημα του ίδιου του συστήματος η πτώση της παραγωγης και η ύφεση της οικονομίας και όχι αποτέλεσμα των αυξήσεων στους μισθους, φαίνεται απο το γεγονος πώς ενω στες αναπτυγμένες χώρες οι μισθοι είναι ψηλοι στες υπανάπτυκτες ή αναπτυσσόμενες χώρες οι μισθοι είναι χαμηλοι και η παραγωγικότητα επίσης.

Η πτώση στην παραγωγικότητα είναι το αποτέλεσμα της κρίσης του καπιταλισμου. Οι αστοι φορτώνουν αυτη την κρίση στους ώμους των εργατων. Προσπαθουν σαν πρώτο βήμα να συνδέσουν τους μισθους με την παραγωγικότητα και να δικαιολογήσουν την αποτυχία τους σαν αποτέλεσμα των αυξήσεων στα ωφελήματα των εργαζομένων. Δεν λύεται το πρόβλημα με την παγοποίηση των μισθων ή με μια αύξηση 2.5%, όση η παραγωγικότητα τους. Μελλοντικα οι αστοι θα ζητουν παραπάνω θυσίες απο τους εργάτες για να διαφυλάξουν τα κέρδη τους. Οι τομεις που είχαν πρόβλημα, π.χ. τομεις που έχουν πέσει οι επενδύσεις, πάλι θα έχουν πρόβλημα άσχετα με πόσος περιορισμος θα γίνει στους μισθους, ενω οι τομεις που είχαν κέρδη θα τα αυξήσουν ακόμα παραπάνω σαν αποτέλεσμα του περιορισμου των αυξήσεων σε 2.5%.

Αποκλειστικο ενδιαφέρον και μοναδικο κριτήριο των συντεχνιων θάπρεπε νάταν η διατήρηση και αύξηση του βιοτικου επιπέδου των εργαζομένων. Θάπρεπε πρώτα απ' όλα να δουν το θέμα των μίνιμουμ μεροκαμάτων, το γεγονος πως υπάρχουν εργάτες κι εργάτριες που ζουν με £65 τον μήνα, το γεγονος πως η τιμαριθμικη αναπροσαρμογη κάθε εξάμηνο σημαίνει πως για έξι μήνες το πραγματικο εισόδημα είναι μειωμένο, και ακόμα, πως σε μια σειρα απο επαγγέλματα δεν υπάρχει τιμαριθμικο.

Θάπρεπε οι συντεχνίες να δουν πως να εξυπηρετουν τα συμφέροντα των εργατων, κι όχι τα συμφέροντα των εργοδοτων στο όνομα δήθεν της εθνικης οικονομίας.

ΟΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΕΣ ΣΚΕΦΤΟΝΤΑΙ ΜΟΝΟ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ ΚΙ ΟΧΙ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

Λύση για το πρόβλημα της παραγωγης και της οικονομίας γενικα είναι η εισαγωγη νέας τεχνολογίας. Στον καπιταλισμο αυτο σημαίνει ανεργία. Οι αστοι θα μπορούσαν να διατηρήσουν το εργατικο δυναμικο τους περιορίζοντας τες εργάσιμες ώρες με τον ίδιο μισθο. Η οικονομία θα αναπτυσσόταν με πιο ραγδαίους ρυθμους. Οι αστοι βέβαια θα είχαν πιο λογικα κέρδη με αυτη την μέθοδο αλλα όχι τόσα όσα θα έχουν εαν απολύσουν εργάτες αντι να μειώσουν τες εργάσιμες ώρες. Αυτες οι απολύσεις άρχισαν να γίνονται ήδη και πολλες βιομηχανίες απολύουν προσωπικο με την δικαιολογία ότι δεν υπάρχουν δουλειες με σκοπο τους να ξαναπροσλάβουν με πιο χαμηλο μισθο σε περιόδους ανάκαμψης. Γι' αυτο οι εργάτες πρέπει να αντισταθουν δυναμικα σε αυτη την νοοτροπία και μέθοδο των καπιταλιστων. Η λύση βρίσκεται στα χέρια των αστων. Αυτο όμως που τους εμποδίζει είναι το κέρδος. Για την κρίση φταιν λοιπον οι αστοι που διαχειρίζονται όλα τα μέσα της οικονομίας. Στο χέρι τους είναι να την επαναδραστηριοποιήσουν. Δεν το κάνουν όμως αυτο διότι σκέφτονται μόνο τα κέρδη τους και όχι το καλο της οικονομίας.

Να ζητουν επομένως οι συντεχνίες απο τους εργαζομένους να υποστουν θυσίες για την οικονομία είναι εξωφρενικο. Το πιο λογικο θα ήταν να δεκτουν οι κεφαλαιοκράτες μια μικρότερη αύξηση στα κέρδη τους για να πάει η οικονομία μπροστα.

Να που οδηγα τες συντεχνίες και ειδικα την ηγεσία του ΑΚΕΛ - η αποδοχη του καπιταλισμου σαν το αναμφισβήτητο σύστημα. Εφόσον οι εργοδότες δεν είναι διαθετημένοι να κάνουν «θυσίες» για το καλο της οικονομίας του τόπου, τότε σύντροφοι εργάτες της ΠΕΟ και του ΑΚΕΛ θα έπρεπε να μπει κάτω στην ημερήσια διάταξη η ανατροπη των κεφαλαιοκρατων.

Αλέξης Ιωάννου

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

Δημοσιεύουμε την ακόλουθη επιστολη που πήραμε απο υποστηρικτη της εφημερίδας μας

ΤΩΝ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Συνεχίζοντας την παράδοση του αειμνήστου Εθνάρχη Μακαρίου, ο Πρόεδρος Κυπριανου, μέσα απο τις στάχτες και τα ερείπια της προδοσίας και της εισβολης, έκτισε την **ελπίδα για το μέλλον** της Κύπρου και του λαου μας.

Ο καθένας-μας αισθάνεται **σιγουρια και ασφάλεια**. Ο καθένας-μας **ζει και αναπνέει Δημοκρατία**. Στον καθένα-μας είναι αισθητή η **πρόοδος και η ευημερία**». Απόσπασμα απο την Χριστουγενιάτικη κάρτα, που απέστειλε στους ζωντανους και νεκρους Κυπρίους, η Κοινοπραξία του ΔΗΚΟ με την ηγεσία του ΑΚΕΛ. (Υπόγραμμίσεις δικες μας).

Η ηγεσία του Μαρξιστικου λοιπον ΑΚΕΛ βλέπει στον αστό πρόεδρο την ελπίδα για το μέλλο, κάτω απο την προεδρία-του αισθάνεται σιγουρια και ασφάλεια και αναπνέει δημοκρατία, επίσης ισχυρίζεται κάτω απο το σημερινο αστικο-μας καθεστώς, ο λαος μας προοδεύει και ευημερει.

Οι στόχοι των Μαρξιστων είναι η κοινωνικη ευημερία, η ισότητα μεταξυ όλων, το σταμάτημα της εκμετάλλευσης του ανθρώπου απο άνθρωπο.

Λέει συγκεκριμένα ο Μάρξ: Ας τρέμουν οι κυρίαρχες τάξεις μπροστα σε μια κομμουνιστικη επανάσταση. Οι προλετάριοι δεν έχουν να χάσουν μ' αυτην τίποτε, εκτος απ' τις αλυσίδες-τους, έχουν να κερδίσουν ένα κόσμο ολόκληρο. Προλετάριοι όλων των χωρων ενωθείτε!»

Τα Χριστούγενα λοιπον του 82 η ηγεσία του ΑΚΕΛ έκανε το θαύμα. Με μια και μόνη κάρτα, άφησε την κυπριακη αστικη τάξη να τρέμει και αφου έσπασε τις αλυσίδες που έδεναν την Κυπριακη εργατικη τάξη έκαμε την κομμουνιστικη επανάσταση φέρνοντας τη σιγουρια, την ασφάλεια και την ευημερία. Κι όλα αυτα χωρις κανένα κόπο, χωρις καμια αιματοχυσία, μόνο με τα έξοδα ενος τυπογραφείου.

Τύφλα νάχει ο Μάρξ. Που να ξέρει αυτος τον 19ο αιώνα που έζησε τι μπορει να γίνει τα Χριστούγεννα του 82.

Α.Ρ.
Λευκωσία

ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ ΤΟ ΚΟΜΜΑ

Συνέχεια από την 1

Καλαφάτης ήταν «πράκτορες», «διασπαστες», «φραξιονιστες» και τα παρόμοια όπως ήταν και οι δεκάδες προηγούμενοι στη Λευκωσία, Πάφο και Λεμεσο που αποβλήθηκαν το 1980 και 1981; Μα τότε γιατι δεν απομονώθηκαν οι Τουμάζος και Καλαφάτης ποιο πριν; Η καλύτερα, γιατι δεν περίμενε η γραφειοκρατία ακόμα λίγες μέρες για να τους υποβάλει μετα τις 13 του Φεβράρη; Μήπως 3—4 βδομάδες ήταν αρκετες γι' αυτα «τα τέρατα» για να καταστρέψουν το κόμμα;

Τα γεγονότα μιλουν απο μόνα τους:

Η ενδοκομματικη διαμάχη στη Λάρνακα (Αμμόχωστο ξεκίνησε πριν απο 2 χρόνια σχεδον λίγους μήνες πριν τις βουλευτικες εκλογες του 1981 ο Κρίτων Γεωργιάδης τύπωνε στην .... Αθήνα διαφημιστικο φυλλάδιο με το οποίο καλούσε τους ψηφοφόρους της ΕΔΕΚ να τον ψηφίσουν, παρα την απόφαση του κόμματος να δοθει σταυρος προτίμησης στο Ρένο Πρέντζα. Αντι να επιβληθουν κυρώσεις στον Κρίτωνα γιά τις αυθαίρετες του ενέργειες, τον επέβαλλε η κεντρικη ηγεσία του κόμματος σαν επαρχιακο Γραμματέα στην Συνδιάσκεψη της Λάρνακας τον Οχτώβρη του 1981 παρα τις έντονες διαμαρτυρίες ολόκληρης της κομματικης βάσης, που αφορούσαν τις δεξιες τοποθετήσεις και το πρόσωπο του Κρίτωνα Γεωργιάδη.

Την ίδια περίοδο διέλυσαν αυθαίρετα την Επαρχιακη Επιτροπη Αμμοχώστου που απαρτιζόταν απο αριστερα στελέχη, πολλα από τα οποία λασπολογήθηκαν κι απομονώθηκαν.

Πριν δυο μήνες περίπου, σε μια περίοδο που ήταν επιταχτικη η καθοδήγηση της προεκλογικης δουλειας, ο Ρένος Πρέντζας κατέβαινε στη Λάρνακα για να διαλύσει, ΧΩΡΙΣ ΚΑΜΜΙΑ ΕΞΗΓΗΣΗ την Επαρχιακη Επιτροπη της Λάρνακας.

Απώτερος πάλι στόχος ήταν η απομόνωση αριστερων στελεχων και το πέρασμα της δύναμης στα χέρια του Κρίτωνα και των τεσσάρων.

Στο μεταξύ, μέσα στα πλαίσια της «Λαϊκης συμφιλίωσης», γίνονταν απόπειρες προσέγγισης με πραξικοπηματίες που το 1974 συλλάμβανναν και βασάνιζαν στελέχη της ΕΔΕΚ Λάρνακας/Αμμοχώστου.

Αντι να προβληματιστει η ηγεσία απο την φυσιολογικη αντίδραση των αριστερων στελεχων και επαγγελματιων του κόμματος — που κρατήθηκε πάντα σε κομματικα πλαίσια πριν τις αποβολες — αντι να πάρει τα μηνύματα που έστελλαν οι αποχωρήσεις μελων στα Κοκκινοχώρια, προχώρησαν στις αποβολες.

Ταυτόχρονα ξεκίνησε μια χωρις προηγούμενο εκστρατεία κατατρομοκράτησης της κομματικης βάσης με διαταγες να μην μιλουν (!) καν και να μην δίνουν προεκλογικη δουλεια (ούτε αφίσσες!!) σε αριστερα στελέχη.

Στην Πάφο (θυμίζοντας Νότιο Αφρικη του απάρτχαϊντ) έφταναν μέχρι και την ανάρτηση πίνακα στα γραφεία του κόμματος όπου ανακοινωνόταν η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ στον Παύλο Σιερεπέκλη, επειδη είναι αδελφος του Ζήνωνα Σιερεπέκλη (πρώην Κεντρικου Οργανωτικου Γραμματέα).

Σάν να μην έφταναν όλα αυτα κατα περίεργο τρόπο η απόλυση Καλαφάτη-αποβολη Τουμάζου διαρρέουν στην τηλεόραση και τις εφημερίδες.

Τα κίνητρα της τετρανδρίας, όσον κι αν παραλογίζεται τελικα, δεν είναι δύσκολο να τα διαγνώσει κανένας φτάνει να προστρέξει στα πρόσφατα γεγονότα:

Οι τέσσερεις πρωτοστάτησαν στην πολιτικη εγκατάλειψης των αρχων και διακηρύξεων της ΕΔΕΚ, προμηθεύοντας συνεχως τον Λυσσαρίδη με λανθασμένες πληροφορίες και «προστατεύοντας» τον (απομονώσεις, αποβολες, διάλυση Ομάδων, Βάσεις και άλλων οργάνων) απο τις εκτιμήσεις, τις απόψεις και επιθυμίες της βάσης.

Ας θυμηθούμε πως ο Δώρος Θεοδώρου κατηγορούσε σαν ηττοπαθη και υπονομευτη του κόμματος όποιον δεν συμφωνούσε μαζί του ότι η ΕΔΕΚ θα εξασφάλιζε στις εκλογες του 81 το 25.8(!) των ψήφων. (Ο ίδιος - ας σημειωθει - πήρε στην περιοχη του 3.1/2% !!).

Μέχρι πρόσφατα διαβεβαίωναν τον Λυσσαρίδη για μαζικη στροφη των συναγερμικων στην ΕΔΕΚ. Πίστεψαν, μαζι τους κι ο Πρόεδρος του κόμματος, πως θα είχαν την υποστήριξη του Αρχιεπίσκοπου και των τρίων ασήμαντων κομμάτων του κέντρου και πως έτσι ήταν σχεδον σίγουρο το πέρασμα του Λυσσαρίδη στο δεύτερο γύρω· φτάνει μόνο να τονιζόταν η «υπερκομματικότητα» του και να έκανε μια νέα κίνηση προς τα δεξια.

Αντίθετα, η Σοσ. Εκφραση προειδοποιούσε πως τέτοιες συμμαχίες ήταν επιζήμιες ακόμα και αν επιτυγχάνονταν - πράγμα αμφίβολο. Οι προβλέψεις μας επιβεβαιώθηκαν: Η ΝΕ.ΔΗ.ΠΑ συντάσσεται με τον Συναγερμο, ο «Κήρυκας» του πρώην «συμμάχου» Τάσου Παπαδόπουλου κηρύσσει τον αντι-Λυσσαριδισμο, αντι-Εδεκιτισμο όσο κι η Κοινοπραξία, το ΠΑ.ΜΕ δεν έχει ακόμα, μέχρι τη στιγμη που γράφονται αυτες οι γραμμες, ανακοινώσει τις προθέσεις του κι ο «εδεκίτης» Αρχιεπίσκοπος (που λιβάνιζαν «Τα Νέα» για μια ολόκληρη περίοδο) συντάσσεται παρασκηνιακα με την κοινοπραξία ποντάροντας - όπως το βλέπει τώρα - στο «σίγουρο άλογο». Στο μεταξύ η Δημοκόπηση του ΚΕΜΑ έδινε στην ΕΔΕΚ το 13% των ψήφων.

Μέσα σ' αυτες τις συνθήκες, και προβλέποντας την οργη της κομματικης βάσης μετα τις εκλογες, η τετρανδρία αποφάσισε (με βαρυ τίμημα την υπόσκαψη της υποψηφιότητας Λυσσαρίδη) το πρόσφατο άγριο κυνηγητο αριστερων μέσα στο κόμμα.

Μ' αυτη την ενέργεια νομίζουν ότι θα δημιουργήσουν άλλοθι για μια πιθανη «αποτυχία» της ΕΔΕΚ στις εκλογές («τα φταίει όλα η Αριστερη Πτέρυγα») απομακρύνοντας ταυτόχρονα αυτους που σίγουρα και φυσιολογικα θα ζητήσουν εξηγήσεις και θα κριτικάρουν τα εκλογικα αποτελέσματα.

Για μας, όμως, ακόμα κι ένα 13% (που μας δίνει μια Δημοσκόπηση αμφίβολης ακόμα εγκυρότητας) θα μπορούσε να αποτελέσει νίκη της ΕΔΕΚ. Θα μπορούσε να ποτελέσει ένα νέο αποφασιστικο βήμα προς τα μπρος, φτάνει να απομακρύνονταν οι διασπαστες και υπονομευτες απο το κόμμα, φτάνει να ξαναχτίζονταν οι Ομάδες Βάσης και τα δημοκρατικα όργανα καθοδήγησης, φτάνει τέλος, να αντιστρεφόταν η δεξια στροφη με την προβολη ενος πειστικου στις μάζες, ριζοσπαστικου σοσιαλιστικου προγράμματος.

Εμεις δεν θα προδικάσουμε τα αποτελέσματα των εκλογων. **Γίνονται μέσα σε συνθήκες τόσο ευνοϊκες για την ΕΔΕΚ που δεν θα έπρεπε να αποκλειόταν ακόμα και το πέρασμα του υποψήφιου του κόμματος στο δεύτερο γύρο.** Ο Λυσσαρίδης βρίσκεται αντιμέτωπος με δυό δεξιους υποψήφιους, τον ένα δοκιμασμένο για χρόνια «ανάξιο» και τον άλλο αρχηγο του κόμματος των «πολιτικοποιημένων» πραξικοπηματιων. Βρισκόμαστε σε μια εποχη παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμου, βαθαίμματος της οικονομικης ύφεσης στην Κύπρο ενω κλείνουμε την 20ετία του αδιεξόδου στο Κυπριακο **ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕ Η ΔΕΞΙΑ.** Την ίδια περίοδο η Ευρώπη συνταράσσεται απο ένα πρωτοφανη σοσιαλιστικο σίφουνα και μια χωρις προηγούμενο (για τη Δύση) όξυνση της ταξικης πάλης.

Η προεκλογικη πολιτικη που διάλεξε η ηγεσία του κόμματος κι οι γραφειοκρατικες, διχτατορικες μανούβρες και διαδικασίες που ακολουθει η τετρανδρία στερουν απο το κόμμα μας την πλήρη εκμετάλλευση αυτων των ευνοϊκων συνθηκων.

Εμεις όμως δηλώνουμε και μέσα απο αυτες τις στήλες πως θα κάνουμε το παν για την εκλογικη επιτυχία του κόμματος. Για μας δεν χωρουν σήμερα απογοητεύσεις, αποχωρήσεις και λευκοι ψήφοι. Ακόμα περισσότερο **δεν χωρουν ΔΗΛΩΣΕΙΣ υποστήριξης της υποψηφιότητας Κυπριανου** που αν γβει ξανα πρόεδρος δεν μπορει παρα να χτυπήσει το εργατικο κίνημα και να συγκρουστει με την εργατικη τάξη.

Η τετρανδρία ποντάρει σήμερα με κυνισμο στην απογοήτευση των αγωνιστων της ΕΔΕΚ. Αποβάλλει αριστερους απο το κόμμα για να συνεχίσει να κρατα την ηγεσία στα χέρια της μετα της εκλογες. **Προτιμα όμως τις εθελοντικες αποχωρήσεις.**

ΠΡΟΤΙΜΑ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΝΤΙΕΔΕΚΙΤΙΚΕΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΡΟΣΧΩΡΗΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΟΠΡΑΞΙΑ!

Τις προτιμά γιατι έτσι μπορεί να διαβάλλει κι από πάνω τους απολυόμενους τους αποβαλλόμενους και τους αποχωρούντες σκεπάζοντας τις ενοχες της και μαυρίζοντας τους αριστερούς στις συνειδήσεις της βάσης της ΕΔΕΚ.

Σύντροφοι,

ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΑ ΚΑΜΕΙ ΑΥΤΗ ΤΗ ΧΑΡΗ ΣΤΗ ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ!

Οι αριστεροί πρέπει να πάρουν τον προεκλογικό αγώνα στα χέρια τους.

Μόνο έτσι θα μπορέσουμε μετά τις εκλογές να δώσουμε ένα γερό μάθημα στους γραφειοκράτες ξεκαθαρίζοντας το κόμμα απ' αυτούς κι επιστρέφοντας το στην εργατική τάξη και στο σοσιαλισμό όπου πραγματικά ανήκει.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝ. Γ. ΤΟΥΜΑΖΟΥ

Τες τελευταίες μέρες γράφτηκε στον τύπο ότι αποβλήθηκα από τις τάξεις της ΕΔΕΚ, ενώ αφηνόταν σκόπιμα να νοηθεί ότι διαφωνώ με την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη.

Επειδή αυτά δεν αντιπροσωπεύουν την αλήθεια, θέλω να δηλώσω ότι την αποβολή μου την θεωρώ άκυρη και αντικανονική: Η τετραύδρία - Τάκης Χ΄΄ Δημητρίου, Δώρος Θεοδώρου, Ρένος Πρέντζας, Ανδρέας Φρυδάς - που αποφάσισε την αποβολή μου αντιπροσωπεύοντας την Κεντρική Γραμματεία του κόμματος, δεν έχει κανένα δικαίωμα με βάση το καταστατικό να προβεί σε μια τέτοια ενέργεια, πράγμα που καθιστά την απόφαση άκυρη και έξω από κάθε δημοκρατική διαδικασία.

Είναι γεγονός ότι τα τελευταία χρόνια ξεκίνησε μια λυσσασμένη επίθεση της Δεξιάς του Κόμματος εναντίον των Αριστερών στελεχών και εναντίον των Αριστερών ιδεων μέσα στο Κόμμα. Αποτέλεσμα τούτου ήταν η διάλυση των Επαρχιακών Επιτροπών Λεμεσού - Πάφου -Λάρνακας - Αμμοχώστου και η προσπάθεια απομόνωσης των Αριστερών στελεχών που πλαισίωναν αυτά τα όργανα. Συγκεκριμένα στην Λάρνακα - Αμμόχωστο που ήμουν επαγγελματίας του Κόμματος και Επαρχιακός Οργανωτικός της Επαρχιακής Οργάνωσης Λάρνακας, βλέπαμε καθημερινά τη δικτατόρευση από τα κεντρικά στελέχη όπως τον Δ. Θεοδώρου και Ρένο Πρέντζα. Αποτέλεσμα των ενεργειών αυτών των δυό ήτο η διάλυση της Επαρχιακής Επιτροπής Αμμοχώστου, η δικτατορική επιβολή του Κρίτωνα Γεωργιάδη στην συνδιάσκεψη Λάρνακας το 1981, σαν Επαρχιακού Γραμματέα παρά τη σαφή αντίθεση της πλειοψηφίας των συνέδρων και ενάντια στις διαθέσεις όλης της κομματικής βάσης στην επαρχία. Χαρακτηριστικό της δικτατορικής νοοτροπίας του Ρένου Πρέντζα ήταν η συγκεκριμένη ενέργεια του πριν δυό μήνες, που όπως ο ίδιος είπε: «πάνω από σώματα, πάνω απο διαδικασίες, πάνω απ' όλα» διέλυσε ετσιθελικά την Επαρχιακή Επιτροπή Λάρνακας.

Αποτέλεσμα όλων τούτων είναι η απογοήτευση των στελεχών και προβληματισμένων μελών του Κόμματος πράγμα που έχει σαν συνέπεια, ο ένας μετά τον άλλο να δηλώνουν ότι διαχωρίζουν την θέση τους από την ηγεσία του Κόμματος και την δεξιά στροφή που ακολουθεί σήμερα. Σε όλα τα πιο πάνω ας προστεθούν και τα διάφορα κρούσματα στροφής προς τον Συναγερμό που παρατηρήθηκαν κατά καιρούς στις δυό επαρχίες, δηλωτικό της δεξιάς στορφής της ηγεσίας του κόμματος, παρά τις έντονες διαμαρτυρίες και την αντίθεση της κομματικής βάσης!

Σαν τελευταίο κρούσμα είχαμε το διώξιμο του σύντροφου Α. Καλαφάτη από το πόστο του επαγγελματία, από τον Δώρο Θεοδώρου, μέσω τηλεφώνου χωρίς να παρθεί οποιαδήποτε απόφαση από κανένα σώμα.

Επιστέγασμα των διωγμών των αριστερών στελεχών μέσα στο κόμμα είναι και η προσπάθεια των τεσσάρων για αποβολή μου ένα μήνα πριν από τις εκλογές. Όλες αυτές οι ενέργειες της τετρανδρίας έρχονται να υποσκάψουν φανερά την υποψηφιότητα του Β. Λυσσαρίδη για την προεδρία και να τινάξουν την προεκλογική του καμπάνια στον αέρα.

Τα στελέχη και μέλη του κόμματος δεν πρέπει να απογοητεύονται από την πολιτική και τις ενέργειες αυτές της ηγεσίας και να αποσύρονται αφήνοντας αυτούς τους ανθρώπους να αλώνουν το Κόμμα, χαρίζοντας τους την Ιστορία της ΕΔΕΚ που έγραψε η ίδια η βάση. Το Σ.Κ. ΕΔΕΚ καθιερώθηκε στον Κυπριακό χώρο σαν το δεύτερο μαζικό Αριστερό Κόμμα λόγω της αγωνιστικής του στάσης τόσον πριν από το πραξικόπημα όσο και κατά τη διάρκεια του και μετά από αυτό. Η στροφή που σήμερα κάνει η ηγεσία προς τα δεξιά, δεν έχει να κάνει τίποτα με την ιστορία του Κόμματος και τις παραδόσεις του. Γι αυτό καλώ όλα τα απογοητευμένα και προβληματισμένα στελέχη να παραμείνουν μέσα στις τάξεις της ΕΔΕΚ και συσπειρωνόμενοι γύρω από τις Αριστερές δυνάμεις που παλεύουν μέσα στο Κόμμα να παλαίψουμε όλοι για την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη που προβάλλει σάν η μόνη εναλλακτική λύση σήμερα.

Σήμερα, περισσότερο από κάθε τι άλλο προέχει η ενότητα του Κόμματος και η δουλειά μας για την υποψηφιότητα που προβάλλει το Κόμμα. Μέσα από την μάχη των εκλογών πρέπει η ΕΔΕΚ να βγεί δυναμωμένη για να μπορέσουμε αύριο, μετά τις εκλογές, με αυξημένες δυνάμεις και ηθικό να παλαίψουμε για εξυγίανση του Κόμματος από τους γραφειοκράτες και τους πράκτορες της Αστικής τάξης και για επαναφορά του στον Μαρξισμό και στην Εργατική τάξη, στην οποία ανήκει πραγματικά η ΕΔΕΚ.

Γιάννης Τουμάζος

Πρώην Επαρχιακός Οργανωτικός Γραμματέας Λάρνακας, Μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου και της Κεντρικής Γραμματείας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ.

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ ΤΟΥΜΑΖΟΣ

Ο σύντροφος Τουμάζος, που είναι πασίγνωστος σ' ολόκληρη την κομματική βάση σαν Μάζος, μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα απο τα πιο δραστήρια στελέχη της ΕΔΕΚ.

Ήταν ενεργό στέλεχος του «ΑΓΩΝΑ» Αθηνών απο το 1977. Κανονικό μέλος του Κόμματος έγινε το 1978. Ήταν επαγγελματίας του κόμματος στην Λάρνακα ολόκληρο το 1981. Το 1981 εκλέχτηκε και σαν Επαρχιακός Οργανωτικός Γραμματέας της Σ.Ν. ΕΔΕΝ Λάρνακας, Επαρχιακός Οργ. Γρ. του Σ.Κ. ΕΔΕΚ Λάρνακας και μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της Σ.Ν. ΕΔΕΝ και της Κεντρικής Εκτελεστικής Γραμματείας.

Έπεσε σε «δυσμένεια» όταν αντιστάθηκε στην επιβολή του Κρίτωνα Γεωργιάδη σαν Επαρχιακού Γραμματέα Λάρνακας κι όταν αργότερα διαφώνησε μέσα στα σώματα της Νεολαίας – όπως είχε κάθε δημοκρατικό δικαίωμα, κατοχυρωμένο απο το καταστατικό του Κόμματος – με την δεξια στροφή του κόμματος.

ΣΥΝΤΡΟΦΕ ΚΑΛΑΦΑΤΗ

Καλούμε το σύντροφο Αντρέα Καλαφάτη να μη χαρίσει τη σκληρη δουλεια δέκα χρόνων στην υπηρεσία του εργατικου κινήματος στην αστική τάξη και τους ρεφορμιστες. Καλούμε το σύντροφο να ανακαλέσει τη δήλωση του και να ενώσει τις δυνάμεις του με τα αριστερα στελέχη της ΕΔΕΚ που παλεύουν για την εξυγίανση του Κόμματος κι επιστροφη του στις αγωνιστικες παραδόσεις για τις οποίες πάλεψε μια ολόκληρη ζωη. Τον καλούμε τέλος να υποστηρίξει την υποψηφιότητα Λυσσαρίδη, παραμερίζοντας την φυσιολογικη πικρία και απογοήτευση που του προκάλεσε η απόλυση του, η αποβολη του σύντροφου Τουμάζου και η γενικότερη δεξια στροφη του κόμματος.

Αυτη η έκδοση της Εκφρασης ελπίζουμε να τον πείσει πως για τις εκλογες του Φεβράρη δεν υπάρχει άλλη επιλογη για την εργατικη τάξη και την Αριστερα απο τον Βάσο Λυσσαρίδη.

Συνταχτικη Επιτροπη Σ.Ε.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΗΣ ΑΛΛΑΓΗΣ

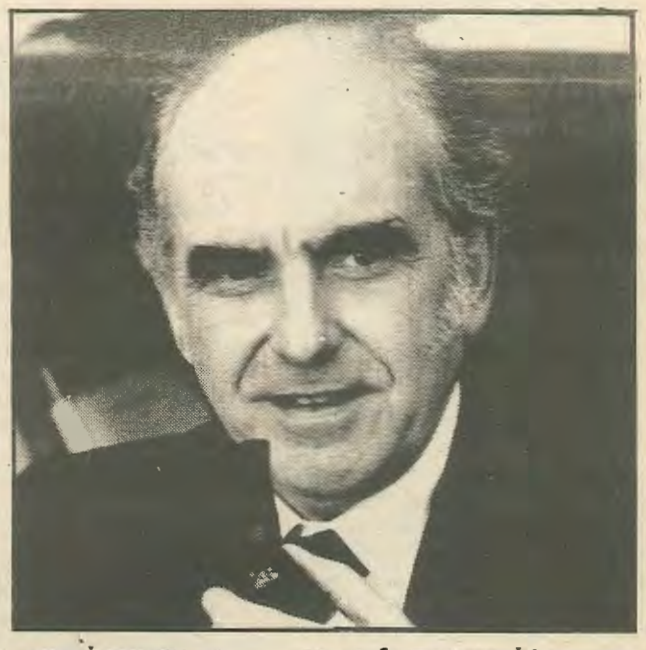

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΠΑΣΟΚ

Ελλαδα 1981-1982 ή ο πρωτος Μ.Π. (μετα ΠΑΣΟΚ) χρονος

Η κατάρεφση της διχτατορίας το 74 και η συνειδητοποίηση του εργατικου κινήματος που ήταν αποτέλεσμα της διχτατορίας ανοιξαν το δρομο για τη δημιουργία και την ανάπτυξη του ΠΑΣΟΚ, που έγινε ενα μαζικο αριστερο κόμμα. Πάρα πέρα, η ανάπτυξη του αγωνιστικου κύμματος που εξαπόλυσε η εργατικη τάξη, ενάντια στον καπιταλισμο και το μόνιμο πια αποτέλεσμα του, τη βαθεια κι αξεπέραστη κρίση, είχε σαν αποτέλεσμα μια ακόμη πιο μεγάλη στροφή των εργατων προς το ΠΑΣΟΚ. Η τεράστια αριθμητικη ανοδος της εργατικης τάξης στην Ελλάδα και η συνειδητοποίηση της δύναμης τους εφερε μια τρομαχτική ανοδο στην αγωνιστικότητα και μαζικοποίηση του ΠΑΣΟΚ και πραγματικα η ανοδος του ΠΑΣΟΚ απ' το 74 ως το 81 ηταν ραγδαία. Το ΠΑΣΟΚ εγινε σ' αναλογία, το πιο μαζικο σοσιαλιστικο κόμμα της Δ. Εβρώπης.

Η οργανική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμου χτύπησε την Ελλάδα αρκετα σκληρα. Ο ελληνικος καπιταλισμος, σα φτωχος κι αδύνατος συγγενης των ανεπτυγμένων χωρων της Δύσης και εξαρτόμενος απ' τα καπρίτσια της παγκόσμιας αγορας, είχε επηρεαστη πιο πολυ απ' οτι ο καπιταλισμος στις άλλες χώρες της Δ. Εβρώπης. Αφτο μαζι με τις επιδρομές ενάντια στο βιωτικο επίπεδο της εργατικης τάξης, οδήγησε το ΠΑΣΟΚ σ' ενα νέο επίπεδο ριζοσπαστικοποίησης. Ετσι το ΠΑΣΟΚ δεν έγινε μόνο το πιο μαζικο Σοσιαλιστικο κόμμα της Δ. Εβρώπης αλλα και το πιο αριστερο υιοθετόντας μια σειρα αριστερων απόψεων και μαρξιστικων θέσεων χωρις η ηγεσία του να είναι καθαρα μαρξιστική. Αφτη η μετακίνηση της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ προς τ' αριστερα με την υιοθέτηση μιας σειρας μαρξιστικών θέσεων εγίνε μ' ενα εμπειρικο τρόπο, αντανακλώντας μονάχα τη συνειδητοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση του εργατικου κινήματος χωρίς νάναι καθόλου συνειδητη και μόνιμη κατάσταση και πραχτική. Απο τότε στη πορεία του το πασοκ είχε διακυμάνσεις, απο τα αριστερα προς τα δεξια και πάλι πίσω και «ούτω καθ' εξης».

Το ΠΑΣΟΚ ανταποκρινόμενο, πιο καλά απο κάθε άλλο αριστερο σχήμα, στις προσδοκίες της εργατικης τάξης για πραγματική αλλαγη, διεκδίκησε τις εκλογες του 81 μ' ενα αρκετα αριστερο πρόγραμμα που τουλάχιστον στεκόταν πιο αριστερά απ' τα προγράμματα άλλων σοσιαλιστικων κομμάτων της Δ. Εβρώπης. Ετσι οι Ελληνες εργάτες αγκάλιασαν το ΠΑΣΟΚ και το ανάδειξαν σε πρώτη δύναμη της χώρας. Με την υποστήριξη τους σχημάτισε τη πρώτη σοσιαλιστική κυβέρνηση της χώρας και μάλιστα αφτοδύναμη. Μετα απ' αφτο η εργατικη τάξη περίμενε έτοιμη να βοηθήσει το Πασοκ στη προσπάθεια του για υλοποίηση της αλλαγής, που σύμφωνα με το πρόγραμμα του τη στήριζε στο σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας, δίνοντας έτσι ένα οριστικο τέλος στη κρίση που γεννούσε και διαιώνιζε ο καπιταλισμος.

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΙΑΧΕΙΡΗΣΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΣΗΜΕΡΑ

Ουσιαστικος παράγοντας για τη στροφη των εργαζομένων προς το Πασοκ ήταν οι διάφορες αριστερες θέσεις που έβγαιναν προς τα έξω μαζί με την αγωνιστικη του πραχτική. Πολλες φορες ο Α. Παπανδρεου διακήρυσσε ότι η καπιταλιστικη κρίση είναι βαθειά και δομική, που όμως δε σήμαινε καθόλου ότι η αστικη τάξη διαχειριζόταν λαθασμένα την οικονομία αλλα αντίθετα δε μπορούσε πια να τη διεφθύνει και αναπτύξει. Αλλου τόνιζε ότι **το ΠΑΣΟΚ πίστεβε στη κοινωνικοποίηση και αφτοδιαχείριση των μέσων παραγωγής απ' τους εργαζόμενους υποστηρίζοντας πολυ σωστα ότι συμμετοχη και μόνο των εργαζομένων στη διαχείριση δεν αλλάζει ουσιαστικα ούτε τη μορφη της επιχείρησης μα ούτε και το σύστημα γενικότερα.**

Για να εξηγήσει πάρα πέρα σε συνέντεφξη - του στα «νεα» (αθην. εφημ.) στις 3/11/75 οτι **το κράτος δεν είναι μηχανισμος εξισορρόπησης των συμφερόντων των διαφόρων τάξεων αλλά ο εκφραστής των συμφερόντων της άρχουσας τάξης.** Γράφοντας τέλος στο βιβλίο του για τη «Μετάβαση στο Σοσιαλισμο» ότι **κράτος ταξικα ουδέτερο δε νοείται στα πλαίσια της μαρξιστικης σκέψης.** Κι ότι σοσιαλιστική κοινωνία χωρις κράτος που να εκφράζει την επικυριαρχία των εργαζομένων εργατων - αγροτων - μισθωτων, απλα δε νοείται. Μετα τα πιο πάνω, η δημοσίεφση του κυβερνητικου προγράμματος του ΠΑΣΟΚ αποτέλεσε ένα γεγονος ξεχωριστης ποιοτικης σημασίας για το σύνολο του εργατικού κινήματος, γιατι μαζι με τις εκφρασμένες ήδη θέσεις που είχε, επιβεβαίωνε τους εργαζόμενους για τη πραγματική αλλαγή που θα άλλαζε ριζικα τη ζωη τους και που θα στηριζόταν πάνω στο σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας και τη διαχείρηση των μέσων παραγωγης απ' τους ίδιους τους εργαζόμενους, **εξηγώντας ξεκάθαρα ότι οι δυο αφτοι στόχοι πρέπει να είναι ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ για το εργατικο κίνημα και απόλυτα ΑΝΑΓΚΑΙΟΙ για να βγει η κοινωνία απο τη κρίση και το αδιέξοδο του καπιταλισμου.** Στις προγραμματικες δηλώσεις του Α. Παπανδρεου **δήλωνε ξεκάθαρα ότι το ΠΑΣΟΚ δε θα ξεχώριζε τις ενέργειες του σε δυο φάσεις.** Πρώτα δηλ. να περιοριστει σε καλύτερη διαχείρηση της κρίσης και αργότερα να ξεκινήσει δομικες αλλαγες. **Έλεγε και πολυ σωστα ότι μέτρα που θεμελιώνουν την αλλαγη, όχι μόνο δεν αντιστρατέβονται αλλα αντίθετα συμβάλλουν στο ξεπέρασμα της κρίσης.** Παράλληλα δικαιολογούσε με τρόπο που δεν άφηνε καμια αμφιβολία για τη σπουδαιότητα τους τις κοινωνικοποιήσεις λέγοντας ότι: «Είναι βασικος μοχλος για τη ριζική αναδιάρθρωση της οικονομίας και την εφαρμογη της νέας στρατηγικης για την οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη» και ότι αποτελουν ταφτόχρονα στοιχείο της αντιμονοπωλιακης και αντιεξαρτησιακης πολιτικης και μέσο προστασίας ενάντια στην υπονόμεφση της αλλαγης απο τη ντόπια και ξένη ολιγαρχία.

Τα μέτρα τέλος που εξαγγέλονταν στο πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ, όπως **σχεδιασμος στη διαδικασία παραγωγης, ανοδος του βιοτικου επίπεδου των εργαζομένων με τιμαριθμική αναπροσαρμογη, μείωση των φορολογικων βαρων, άφξηση στις κοινωνικες δαπάνες και παροχες, καταπολέμηση της γραφειοκρατείας, αποκέντρωση, ανάπτυξη της τοπικης αφτοδιοικήσης με κύριο εκφραστη τη λαϊκη συμμετοχη, πραγματικη εξουσία στο λαο, κοινωνικοποίησης κατω απο άμεσο εργατικο έλεγχο, στις τράπεζες και τις ασφαλιστικες εταιρείες, στις επιχηρήσεις κοινης ωφέλειας και το μεγάλο εισαγωγικο και εξαγωγικο εμπόριο, στις μεγάλες μονάδες και τη βαρεια βιομηχανία (χάλυβα, πετροχημικα, αλουμινίου, χρωμίου, τσιμέντων, λιπασμάτων, φαρμάκων κ.τ.λ. στη βιομηχανία εθνικης άμυνας κ.τ.λ.)** είχαν σαν αποτέλεσμα ότι στις εκλογες του 81 οι έλληνες εργαζόμενοι, έκαναν το ΠΑΣΟΚ το πιο μαζικο και αριστερο σοσιαλιστικο κόμμα της Δ. Εβρώπης και αφτοδύναμη κυβέρνηση στην Ελλάδα.

> **«Κράτος ταξικά ουδέτερο δε νοείται στα πλαίσια της μαρξιστικής σκέψης» Α. Παπαντρέου στη «Μετάβαση στο Σοσιαλισμό»**

ΟΙ ΠΡΟΣΔΟΚΙΕΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η μεγάλη νίκη του ΠΑΣΟΚ και της αριστερας γενικα στις εκλογες του 81 σήμανε την απαρχη μιας νεας περιόδου μεγάλης ιστορικης σημασίας για την Ελλάδα. Το εκπληχτικο 60% των ψήφων που πήρε η αριστερα (48% το ΠΑΣΟΚ) είναι δηλωτικο της αδυναμίας της αστικης τάξης να ξεπεράσει το φράγμα των εργαζόμεων ν' αγωνιστουν για μια ριζική αλλαγη για τη ζωη τους και τη κοινωνία. Παράλληλα αποκάλυψε στους ίδιους τους εργαζόμενους, τον εβνοϊκο γιαφτους συσχετισμο των ταξικων δυνάμεων, και τους έδωσε ενθουσιασμο κι εμπιστοσυνη για να προχωρήσουν για μια δικια τους κυβέρνηση, για τη κατοχύρωση των δικαιωμάτων τους.

Η πορεία της κυβέρνησης απο τις εκλογες ως τώρα χαραχτηρίστηκε απο μια συνεχη αναθεώρηση προς τα δεξια οχι μόνο των διακηρύξεων του ΠΑΣΟΚ αλλα και του ίδιου του κυβερνητικου προγράμματος. Στην εξωτερική πολιτική, οι παλιες θέσεις του ΠΑΣΟΚ για αποχώρηση απ' το ΝΑΤΟ και το διώξιμο των βάσεων, που μετατράπηκαν σε μια απλη καταγγελία της συμφωνίας Ρότζιερς, **κατάληξαν τελικα σε διαπραγματέφσεις γα καλύτερους όρους μέσα στο ΝΑΤΟ και για μακρόχονη παραμονη των βάσεων.** Η θέση για την αποχώρηση απο την ΕΟΚ μετατράπηκε αρχικα σε δημοψήφισμα για τη παραμονη η οχι σ' αφτη, ενω τώρα γίνονται διαπραγματέφσεις, για καλύτερους όρους παραμονης μέσα σ' αφτη. Βέβαια θάταν λάθος να μην αναφέρουμε ότι γενικα ο προσανατολισμος της εξωτερικης πολιτικης της κυβέρνησης του Α. Παπανδρεου είναι πολυ διαφορετικος απο εκείνου της προηγούμενης αστικης κυβέρνησης που κύριο χαραχτηριστικο της ήταν η σχεδον απόλυτη εξάρτηση απο το παγκόσμιο κεφαλαιοκρατικο κέντρο ελέγχου, τις ΗΠΑ.

Στην εσωτερική πολιτική πήρε μια σειρα απο μέτρα που αναμφίβολα άλλαξαν το πολιτικο πρόσωπο της χώρας. (αναγνώριση εθνικης αντίστασης, ελέφθερος επαναπατρισμος των πολιτικων προσφύγων, αλλαγες στο οικογενιακο δίκαιο όπως πολιτικός γάμος καταργηση της μοιχείας απο ποινικο αδίκημα η πολιτική της αποκέντρωσης που δε δείχνει να πετυχαίνει και πολλα πράγματα και αλλα). Έγινε προσπάθεια για ν' αλλάξει η κατάσταση και στο δημόσιο τομέα με το νόμο για τη δημόσια διοίκηση. Ομως δε φάνηκε να αποδίδει και έτσι επικρατει μια πολυ περίεργη κατάσταση όπου **οι υπουργοι θέλουν αλλα ο μηχανισμος δεν μπορει να σαμποτάρει.** Βήματα έγιναν και στο τομέα του συνδικαλισμου στα σώματα ασφάλειας και το λιμενικο που **όμως ανησύχησαν τον Καραμανλη που επέμβηκε για να τα περιορίσει.** Στο στρατο ουσιαστικα δεν έγινε τίποτα μια κι **η κυβέρνηση παραδέχτηκε ότι η πολιτική δεν έχει θέση στο στρατο, αφήνοντας τον ετσι στα χέρια της κάστας των αξιωματικων που φυσικα δε πρόκειται ν' αλλάξουν τις αστικες τους πεποιθήσεις.** Η μόνη ενέργεια ηταν η απόπειρα προσεταιρισμου των αξιωματικων με τη χορήγηση παροχων απ' τη πλευρα της κυβέρνησης (επίδομα κατοικίας) και με τις ψηλες στρατιωτικες δαπάνες. Ετσι εξανέμισε τις ελπίδες των φαντάρων και των κατώτερων αξιωματικων για εκδημοκρατικοποίηση που θα βελτίωνε το κλίμα και τις συνθήκες ζωης των φαντάρων όπως επίσης και το είδος πειθαρχίας και το τρόπο εφαρμογης της («άφτοχτονίες», καψώνια κ.τ.λ).

Συνέχεια στην 5

Πορεία απεργών στό υπουργείο Εργασίας

Οι παλιες θέσεις του ΠΑΣΟΚ για συνταχτικη συνέλεφση όπως επίσης οι πρόσφατες διακηρύξεις για δημοψηφίσματα έχουν μπει στο ψυγείο, ενω ο σεβασμος στο αντιδραστικο συνταγμα έγινε κανόνας.

Τελος στα σοβαρα ζητήματα του κράτους και του πρόεδρου της δημοκρατίας, η σταση της κυβέρνησης είναι σχεδον υποδειγματικη για την αστικη τάξη.

Στον οικονομικο τομέα, η πρώτη σοσιαλιστικη κυβέρνηση της χώρας, γενικα ακολούθησε μια πορεία ραγδαίων υποχωρήσεων προς τους βιομήχανους και την αστικη τάξη που επιτάχυναν τις αντιδράσεις των εργαζομένων, όχι μονο ενάντια στους βιομήχανους με απεργίες και καταλήψεις αλλά και ενάντια στην κυβερνητικη πολιτικη (πχ. ΔΕΗ, Ο.Α. τράπεζες κ.α.). Το αποτέλεσμα είναι να παρουσιάζεται σήμερα ένα αρκετα ταραγμένο ταξικο και κοινωνικο κλίμα.

Η απόφαση της κυβέρνησης να στηριχτη στην ιδιωτικη πρωτοβουλία την οδήγησε όπως ήταν φυσικο στη κατάργηση των κοινωνικοποιήσεων (τώρα μιλα για κοινωνικοποιήσεις με εποπτικα συμβούλια) και στην απλόχερη υποστήριξη των βιομηχάνων με νέα κίνητρα και παραχωρήσεις. Αφτη η κατάσταση άνοιξε την όρεξη στην αστικη τάξη που ζητα τώρα απ' τη κυβέρνηση να κάνει πιο πολλες υποχωρήσεις.

ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ

Ωστόσο η κυβέρνηση πήρε μια σειρα απο μέτρα που θεωρούνται σαν παραχωρήσεις για τους εργαζόμενους **Θεσμοθετήθηκε η άδεια των 4 εβδομάδων, ψηφίστηκε ο αντι 330 νόμος που αναιρή αρκετα την καταπίεση των εργαζομένων και κατοχυρώνει ορισμένα βασικα συνδικαλιστικα δικαιώματα και ελεφθερίες. Μείωσε την εργάσιμη βδομάδα κατα μια ώρα έδωσε τις διορθωτικες αφξήσεις και την Αφτόματη τιμαριθμικη αναπροσαρμογη - που γι' αφτην ύστερα υπαναχωρησε: μείωσε τα φορολογικα βάρη των εργαζομένων ενω για να καλύψει τις αφξήσεις των δημοσίων υπαλλήλων και τις κοινωνικες και στρατιωτικες δαπάνες αναγκάστηκε να επιβάλει φόρους και στους βιομήχανους και την ακίνητη περιουσία.**

Η φοροδιαφυγη χτυπήθηκε στο μέτρο του δυνατου (20 δισ. δρ.)

Σίγουρα τα μέτρα αφτά ήταν μικρα κι άτολμα έτσι ωστε να μη τρομάξουν τους βιομήχανους. Φυσικα οι εργαζόμενοι κάθε άλλο παρα ικανοποιημένοι έμειναν, γιατι **βλέπουν τις αφξήσεις τους να εξανεμίζουνται απο τον πληθωρισμο και τις δουλειες τους να κινδυνέβουν απ' τις απολύσεις και το κλείσιμο των επιχειρήσεων και εργοστασίων.** Ετσι σε μια σειρα απο περιπτώσεις έχουμε κινητοποιήσεις με απεργίες και καταλήψεις προβληματικων επιχειρήσεων και εργοστασίων. π.χ. Βέλκα, Λαδόπουλος, Λάρκο ναφπηγεία Σαλαμίνα κ.α. που ανάγκασαν την κυβέρνηση να χορηγήσει μεγάλα δάνεια και να υποσχεθεί κοινωνικοποίηση.

Η ΑΝΤΙΔΡΑΣΗ ΤΩΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΩΝ - ΚΡΙΣΗ

Ομως ακόμη κι αφτες οι μικρες παροχες βρήκαν τους βιομήχανους αντίθετους. Αυτο που χρειάζονται είναι η εφαρμογή μιας σκληρής αντιπληθωριστικης πολιτικης λιτότητας που να χτυπα τους εργαζόμενους. Εκείνο που πραγματικα πανικοβάλλει τους βιομήχανους και τους αστους είναι η δύναμη του εργατικου κινήματος και η αδυναμία της κυβέρνησης να ελέγξει το εργατικο κίνημα. Φυσικα η κυβέρνηση κατάγγειλε τις εργατικες κινητοποιήσεις και προσπάθησε με απεργοσπαστικους μηχανισμούς να τις σπάσει. Οι κυβερνητικες αφτες ενέργειες προβληματίζουν και απαγοητέβουν τους εργαζόμενους που προσωρινα αναστέλλουν μερικές κινητοποιήσεις χωρις όμως να σταματούν τη πορεία τους και τη ταξικη πάλη.

Το αποτέλεσμα μετα απο ένα χρόνο διακυβερνήσης απο το ΠΑΣΟΚ είναι ότι η ανεργία ο πληθωρισμος υπάρχουν ή **δε ανεργία έφτασε το 8%, η βιομηχανικη πολιτικη ατόνισε, η παράνομη εξαγωγη συναλλάγματος συνεχίζεται οι επενδύσεις που σχεδιάστηκαν και εγκρίθηκαν σκάλωσαν και γενικα το μέλλον για το 83 διαγράφεται ζοφερο.**

Τίποτε απ' τη πορεία που ακολούθησε στη 14μηνη θητεία στη διακυβέρνηση της χώρας το ΠΑΣΟΚ δε θυμίζει τις διακηρύξεις και προγραμματικες του δηλώσεις. Και σίγουρα τίποτε απ' όλα τούτα δε πραγματοποιούν τις προσδοκίες της εργατιας που στήριξε το ΠΑΣΟΚ. Η σχετικη πίστωση χρόνου που του έδωσε η εργατικη τάξη, κανονικα δε πρέπει να κάνει το ΠΑΣΟΚ να εφησυχάζει, γιατι η διάθεση της για πραγματικη σοσιαλιστικη αλλαγη παραμένη αμείωτη. Τα αποτελέσματα των δημοτικων εκλογων το αποδείχνουν. **Η όλη πορεία του ΠΑΣΟΚ που στο διάστημα που πέρασε χαραχτηρίστηκε απο μια ανεθεώρηση προς τα δεξια είχε σαν αποτέλεσμα μετακίνηση του εκλογικου σώματος.** Εχτος απο ένα πολυ μικρο ποσοστο που επέστρεψε στη δεξια το μεγαλύτερο μέρος πέρασε στο ΚΚΕ, θέλοντας έτσι να δείξει στο ΠΑΣΟΚ ότι η σοσιαλιστικη αλλαγη είναι οχι μόνο ένα απλο αίτημα αλλά η μεγάλη επιταγη που επιβάλλεται απ' την ίδια τη ζωη.

ΓΙΑ ΜΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Η αμεσότητα του σοσιαλιστικου μετασχηματισμου της κοινωνίας, του εδω και τώρα έδωσε τη θέση της στη διαχείριση του καπιταλιστικου συστήματος μέσα στα πλαίσια του αστικου επικοδομήματος. Η ρίζα της πιο πάνω πραγματικότητας βρίσκεται στο χαραχτήρα της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ που είναι αναθεωρητικος και ασταθης και στη γραφειοκρατεία που τη πλαισιωνει και τη στηρίζει. Και ενω η ηγεσία του Α. Παπανδρέου αναθεωρει τις διακηρύξεις και το προγράμμα του κόμματος συνέχεια προς τα δεξιά, η εργατικη τάξη και η βάση του ΠΑΣΟΚ προχωρουν ολοένα και πιο αριστερα απαιτώντας όχι μια πληρωριστικη ή αντιπληρωριστικη πολιτικη στα πλαίσια του καπιταλιστικου συστήματος αλλα μια σοσιαλιστικη πολιτικη που μεταφράζεται σε: **κοινωνικοποίηση του τραπεζιτικου και πιστωτικου συστήματος κάτω απο τον ολοκληρωτικό και αποτελεσματικο έλεγχο των εργαζομένων, κοινωνικοποίηση των 200 βασικων επιχειρήσεων και βιομηχανιων, του μεγάλου εισαγωγικου και εξαγωγικου εμπορικου κάτω απο τον άμεσο έλεγχο των εργαζομένων κατάργηση του εμπορίου μυστικου και τον έλεγχο των εργαζομένων στις αποφάσεις και ενέργειες των επιχειρήσεων που δε θα κοινωνικοποιηθουν και σοσιαλιστικο σχεδιασμο της οικονομίας.** Το εργατικο κίνημα της χώρας σταμάτησε να τρέφεται με ψεβδαισθήσεις για περάσματα στο σοσιαλισμο μέσα στα πλαίσια του συστήματος. Το τραγικο παράδειγμα της Χίλης είναι το πιο κατάλληλο για να το αποφεβγει κανεις. Το εργατικο κίνημα καταλαβαίνει ότι το καπιταλιστικο σύστημα και επικοδόμημα που το στηρίζει είναι φτιαγμένο ετσι ώστε να μην αφήνει καμια πόρτα για κανένα πέρασμα στο σοσιαλισμο όσο ειρηνικο κι αν είναι γιατι σοσιαλισμος σημαίνει απογύμνωμα της αστικης τάξης απο τα μέσα που της χαρίζουν τη δύναμη και τους τρόπους που την ασκεί. Ετσι δεν απομένουν παρα μόνο δυο λύσεις.

Η σοσιαλισμος εδω και τώρα ή διαχείριση του συστήματος βλέποντας και κάνοντας, πραχτικη που εφαρμόζει το ΠΑΣΟΚ στην Ελλάδα που σε τελεφταία ανάλυση σημαίνει ότι στηρίζει κανεις την αστικη τάξη ενάντια στες επιδιώξεις της εργατικής τάξης.

Αιτία της κατρακύλας της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ στην αναθεώρηση προς τα δεξια που είναι και ο μόνιμος χαρακτήρας της πολιτικης της κυβέρνησης Παπαντρέου απ' το 81 ως τα σήμερα είναι ο περίεργος τρόπος που η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ απ' τη δημιουργία του αντιλήφθηκε και υιοθέτησε τη ριζοσπαστικη διάθεση των μαζων για αλλαγη στη ζωη τους, που φυσικα δεν έγινε δίχως πάλη, ιδιαίτερα απο την αριστερη βάση του κόμματος. Ετσι ήταν λοιπον φυσικο η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ εμπειρικα, μηχανικα, κάτω απο την πίεση των συνθηκων και της πάλης απο την πλεβρα της αριστερης βάσης να υιοθετήση αριστερη πολιτικη, ν' αναγνωρίση το Μαρξ κ.τ.λ. Ομως αφτη η διεργασία δεν ήταν αποτέλεσμα μιας συνειδητής προσπάθειας για κατανόηση της επαναστατικης πάλης και του μαρξισμου. Ηταν ένα παράξενο πάντρεμα μαρξιστικων θέσεων και μιας σειρας απο αναθεωρητικες θέσεις (όπως ειρηνικο πέρασμα στο σοσιαλισμο κ.τ.λ.). Ετσι αφου η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ δεν είχε η ίδια ξεκάθαρη ιδεολογία εφκολα και ανάλογα με τη περίσταση μεταπηδούσε απο τα δεξια προς τα αριστερα πάλι πίσω και πάει λέγοντας. Κάθε φορα που έκανε μια δεξια στροφη έπρεπε για να πετύχει και για να μην υπάρχουν αντιδράσεις να πάρει ορισμένα μέτρα. Και αφου δε μπορούσε να δικαιολογήσει τη θέση της με επιχειρήματα μια και της έλειπε η ιδεολογία, τα μέτρα ήταν διοικητικα. **Δηλαδη διαγραφε, απόβαλλε όχι μόνο ατόμα που αντιδρούσαν αλλα ακόμη και ολάκερες οργανωσεις όπως τοπικες και άλλες.** . Αλλα είναι πότε δυνατο να σταματήσει κανεις τη κοινωνικη εξελιχτική διαδικασία με διοικητικα μέτρα;

Ετσι και τώρα με τη, μεγάλης χρονικης διάρκειας, στροφη προς τα δεξια που πραγματοποιει χρειαστηκε να αποβάλει μερικα απο τα πιο συνεπη και αγωνιστικα μέλη του κόμματος, συντρόφους που ατσαλώθηκαν μέσα στη φωτια των εργατικων αγώνων, ελπίζοντας ετσι να σταματήσει τις αντιδράσεις και τον προβληματισμο της κομματικης βάσης.

Το πρόβλημα όμως υπάρχει. Είναι η διαφορα που υπάρχει ανάμεσα στην εργατικη τάξη που θέλει σοσιαλιστικη αλλαγη, αφτη που διαλαλούσε το ΠΑΣΟΚ απ' τη δημιουργία του, και στη πολιτικη της ταξικης συνεργασίας και καλύτερης διαχείρισης του συστήματος που ακολουθει η κυβέρνηση του Αν. Παπανδρέου.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Η βαθεια κρίση δεν είναι απλα ζήτημα κακης λειτουργίας της αγορας, της προσφορας και της ζητήσης ή της λαθεμένης πολιτικης της Νέας Δημοκρατίας. Είναι ζήτημα παραγωγης και επενδύσεων, είναι ζήτημα διανομης του πλούτου ανάμεσα στους εργαζόμενους που τον παράγουν και τους καπιταλιστες που τον μαζεβουν. Γι' αφτο η απόπειρα της κυβέρνησης Παπαντρέου να μεταρρυθμίσει το σύστημα με μια τέτοια δισταχτικη πληθωριστικη πολιτικη, καταδικάζει διπλα την οικονομία σε στασιμότητα και πληθωρισμο. Ετσι οι εργαζόμενοι μετα απο ένα χρόνο αναμονης θ' απαιτήσουν να πληρώσουν τη «καμμένη γη» αφτοι που τη δημιούργησα. Ηδη τα προβλήματα άρχισαν να γίνονται πραγματικότητα. Οι διαπραγματέφσεις για τις συλλογικες συμβάσεις θάναι μια σκληρη δοκιμασία για τη κυβέρνηση και τους αστους. Παρα το γεγονος ότι η Κυβέρνηση διστάζει να πάρει αντιλαϊκα μέτρα γιατι μια αντίδραση απο τους εργαζόμενους είναι κάτι πιο πολύ απο πιθανη είναι αναγκασμένη να εντείνει τα μετρα λιτότητος σε βάρος των εργαζομένων. Ηδη η δραχμη έχει υποτιμηθει με αποτέλεσμα οι επιπτώσεις να αρχίσουν να πλήττουν τους εργαζόμενους (κερδοσκοπία σε βαρος τους). Στη πολιτικη της λιτότητας οι εργαζόμενοι θ' αντιδράσουν μ' αποτέλεσμα να κατηγορηθουν πάλι απο τη κυβέρνηση ότι παίζουν το παιγνίδι της δεξιας, ότι ασκουν οικονομισμο κ.τ.λ. Προβλήματα αντιμετωπίζει επίσης και με το προϋπολογισμο του 83. Είναι κοινο μυστικο ότι το έλλειμα του τρέχοντος προυπολογισμου, που η κυβέρνηση προβλέπει νάναι 320 δισεκ, θα φτάσει κοντα στα 400 δισ. κι αφτο σε περιοδο στασιμότητας της οικονομίας. Παρα τις φορολογικες ελαφρύνσεις που χάρισε στους εργαζόμενους, το γεγονος ότι δε μπορει να επιβάλει μια «φτηνη» διοικητικη μηχανη μια και το αστικο κράτος είναι άθιχτο, και επειδη το πρόβλημα των τεράστιων ελλειμμάτων δεν λύνεται, και τέλος επειδη η αστικη τάξη πιέζει για πιο μεγάλη λιτότητα, η κυβέρνηση Παπανδρέου ισως αναγκαστει να επιβάλει νέους φόρους στους εργαζόμενους (με πιθανότητα πιβολής κάποιων φόρων και στο πλούτο για να μειωθουν οι αντιδράσεις). Ομως το αποτέλεσμα αφτης της πολιτικης θα είναι το βάθεμα και η όξυνση της κρίσης όπως επίσης και ένταση στη ταξικη πάλη.

Οι αντιμεταρρυθμίσεις που σήμερα αναγκάζεται να υιοθετήσει το ΠΑΣΟΚ (αφξηση φορολογικων βαρων, αναστολη της αφτόματης τιμαριθμικής αναπροσαρμογης, υποτίμηση της δραχμής, πάγωμα μισθων και άλλα) είναι φυσικο να το φέρνουν αντιμέτωπο με τις διαθέσεις της εργατικης τάξης. Το γεγονός αφτο θάχει σαν αποτέλεσμα την απογοήτεφση τη εργατικης τάξης που άλλα περίμενε απο το ΠΑΣΟΚ και άλλα βλέπει να γίνονται. Στη πορεία αφτη που σήμερα

Συνέχεια στην 10

ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

από μαρξιστική σκοπιά

Μέσα από την ανάπτυξη του ο καπιταλισμός δημιούργησε τους νεκροθάφτες του, την μάζα των προλετάριων. Αυτή η απλή αλήθεια, που είναι τόσο πραγματική σήμερα όσο ήταν τον καιρό που την έγραφε ο Μάρξ, συχνά ξεχνιέται από πολλούς αριστερούς ηγέτες, ή δεν της δίνονται οι πρέπουσες διαστάσεις.

Διώχνοντας τον κόσμο από τη γη και στέλνοντας τους στα εργοστάσια και τις πόλεις - μια νομοτελειακή πορεία η οποία είναι αδύνατο ν' αντιστραφεί ή να σταματήσει προτού ολοκληρωθεί - όπου ζουν πουλώντας την εργασία τους μια και δεν έχουν μέσα παραγωγής στα χέρια τους, ο καπιταλισμός μορφώνει, συγκεντρώνει και βοηθά στην οργάνωση αυτού του τεράστιου δυναμικού. Η μάζα των εργαζομένων μπορεί έτσι να αποτελέσει μια ακατανίκητη δύναμη. Στις ανεπτυγμένες χώρες ο πληθυσμός έχει εξ ολοκλήρου σχεδόν προλεταριοποιηθεί ενώ η τεράστια πλειοψηφία των εργαζομένων είναι οργανωμένοι σε συντεχνίες. Ακόμα και στην Κύπρο, μια αναπτυσσόμενη χώρα, ο αριθμός των οργανωμένων σε συντεχνίες ξεπερνά τις 120,000, και η εργατική τάξη (εργατοϋπάλληλοι) αποτελεί αναμφίβολα την πλειοψηφία του πληθυσμού.

Αυτό το γεγονος δεν μπορει να ξεφεύγει της προσοχης οποιουδήποτε αριστερου ηγέτη. Στον αγών, για το σοσιαλισμο και την αλλαγη, χρειάζεται σαφης και ξεκάθαρος προσανατολισμος προς την εργατικη τάξη, τη μόνη η οποια μπορει να οδηγήση στο σοσιαλισμό. Αυτό δεν σημαίνει βέβαια, κι ούτε είναι δυνατο, πως παραγνωρίζονται τα υπολοιπα κοινωνικα στρώματα που καταπιέζονται απο τον καπιταλισμο - δηλαδη τα φτωχα αγροτικα στρώματα και οι μικρομεσαίοι. Απεναντίας, η επίτευξη της συμμαχίας ανάμεσα σ' αυτες τες τάξεις και την εργατικη, αποτελει σταθερη επιδίωξη των σοσιαλιστων.

Η επίτευξη αυτης της συμαχίας δεν πρέπει να συγχίζεται με συμβιβασμούς οσον αφορα το πρόγραμμα της εργατικης τάξης. Τα μικροαστικα στρώματα κτυπούνται απο τα καπιταλιστικα αδιέξοδα με τον ίδιο τρόπο που κτυπιέται η εργατικη τάξη, έτσι ώστε η εμμονη της σοσιαλιστικης ηγεσίας σ' ένα πρόγραμμα ταξικο για την ανατροπη του καπιταλισμου, δεν έχει παρα να προσελκύσει σε κάποιο στάδιο αυτα τα στρώματα, σαν το μόνο δυνατο να τους απελευθερώσει απο τη μιζέρια στην οποία τους ρίχνει ο καπιταλισμος.

Αυτη η πραγματικότητα δεν είναι καθαρη στην ηγεσία του κόμματος. Η υποτίμηση του ρόλου της εργατικης τάξης φαίνεται καθαρα απο το γεγονος πως στο θέμα της αγροτικης πολιτικης το κόμμα είναι πολυ πιο ενημερωμένο απ' ότι στο θέμα της εργατικης πολιτικης. Αμέσως μετα την κυκλοφορία του πλαισίου κυβερνητικης πολιτικης εκδόθηκε το Αγροτικο πρόγραμμα του Β. Λυσσαρίδη — δεν εκδόθηκε όμως εργατικο πρόγραμμα τουλάχιστο μέχρι σήμερα. Σε πρόσφατη ομιλία του ο γ. γραμματέας του κόμματος, Τάκης Χ΄΄ Δημητρίου, είπε πως η ΕΔΕΚ είναι «Αγροτικο Κόμμα»!! Αυτη η τραγικη αντίληψη δείχνει πως οι προσανατολισμοι του γ.γ. είναι εντελως σύγχισμένοι. Πρώτα, αν η ΕΔΕΚ είναι αγροτικο κόμμα θα πρέπει να ξεχάσει το σοσιαλισμο, γιατι δεν υπάρχει αγροτικο πρόγραμμα για την ανατροπη του καπιταλισμου, και γιατι οι αγρότες δεν μπορουν απο μόνοι τους να εγκαθιδρύσουν τον σοσιαλισμο. Δεύτερο, αν η ΕΔΕΚ είναι αγροτικο κόμμα, θα πρέπει να αποφασίσει πως η δύναμη της και τα ποσοστά της αποκλείεται ποτε να ξεπεράσουν το 15% γιατι τόσο είναι περίπου το ποσοστο της αγροτικης τάξης στον τόπο μας.

Η υποτίμηση του ρόλου της εργατικης τάξης απο την ηγεσία του κόμματος φαίνεται κι απο ένα άλλο σημείο: απο το γεγονος πως συνειδητα προχώρησαν στο νέρωμα των παλιων θέσεων του κόμματος και του σοσιαλιστικου προγράμματος για να προσελκύσουν στην ΕΔΕΚ τα μικρομεσαία στώματα. Αυτο είναι λανθασμένο ακόμα κι κι απο μια καθαρα **ψηφοθηρικη** σκοπια για δυο λόγους: πρώτο, γιατι τα μικρομεσαία στρώματα αντιποσωπεύουν ένα πολυ μικρο ποσοστο του πληθυσσουν για ν' αξίζει τον κόπο να νερώσει κανείς το σοσιαλιστικο πρόγραμμα της εργατικης τάξης για χάρη τους, και μ' αυτο τον τρόπο να «θυσιάσει» μερίδες εργατων οι οποίοι θα στρέφονται προς τις δυνάμεις της αλλαγης. Δεύτερο, γιατι δεν μπορουν να προσελκυστουν ευκολώτερα τα μικρομεσαία στρώματα **επειδη** έχει νερωθει το πρόγραμμα: οι μικρομεσαίοι, όσο καιρο ο καπιταλισμος και κατ' επέκταση οι δουλειες τους, προχωρουν καλα, είναι απόλυτα ικανοποιημένοι με το υπάρχον καθεστως και είναι υπερ της διατήρησης του. Αρχίζουν να στρέφονται προς τις αριστερες δυνάμεις όταν η κατάσταση της καπιταλιστικης οικονομίας δεν τους επιτρέπει μια άνετη επιβίωση. Τότε χρειάζεται ένα πειστικο εργατικο πρόγραμμα, ριζικων σοσιαλιστικων μεταρρυθμίσεων, το οποίο να υπόσχεται μια ποιοτικη αλλαγη της όλης κατάστασης αν είναι να κερδηθουν οι μικρομεσαίοι. Ένα πρόγραμμα το οποίο προσπαθει να συμβιβάσει τα συγκρουόμενα ταξικα συμφέροντα, θα αποτύχει να κερδίσει μόνιμα τα μικρομεσαία στρώματα, προετοιμάζοντας το έδαφος για την αντίδραση και το φασισμο.

Δεν θέλουμε, βέβαια, ούτε για μια στιγμη να δώσουμε την εντύπωση πως αν ένας συμβιβασμος στο σοσιαλιστικο πρόγραμμα των δυνάμεων της Αλλαγης μπορούσε να ελκύσει περισσότερους ψήφους (πραγμα το οποίο κάτω απο ορισμένες συνθήκες θα μπορούσε να ισχύει) τότε η ηγεσία του κόμματος θα ήταν δικαιολογημένη να προχωρήσει σ' ένα τέτοιο συμβιβασμο. Κι ο λόγος είναι απλος: γιατι ένα τέτοιο πρόγραμμα, αποτέλεσμα μιας προσπάθειας να συμβιβαστουν τα ταξικα συμφέροντα είναι καταδικασμένο να αποτύχει να δώσει λύσεις στα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργατικες μάζες. Ο καιρος όπου ήταν δυνατο να αυξάνουν απο τη μια οι κεφαλαιοκράτες τα κέρδη τους και απο την άλλη οι εργάτες το βιοτικο τους επίπεδο (περίοδος καπιταλιστικης άνθησης, 1950—70) έχει περάσει. Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια βαθεια κρίση του καπιταλισμου παγκόσμια. Μια κρίση για την οποία κάποιος θα πληρώσει. Και δεν υπάρχουν πολλες εκλογες: είτε είναι οι άστοι που θα πληρώσουν είτε είναι οι εργάτες.

Αυτο το γεγονος όχι μόνο δεν πρέπει να προσπαθούμε να το κρύβουμε απο τις εργατικες μάζες, αλλα θα πρέπει να το μεταφέρουμε και στον τελευταίο εργαζόμενο για να προετοιμαστει ενάντια στην επίθεση των κεφαλαιοκρατων. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε στους εργαζόμενους πως στην περίοδο που μπαίνει η κυπριακη οικονομία, όχι μόνο δεν θα μπορουν να αυξήσουν εύκολα το βιοτικο τους επίπεδο, αλλα για να το διατηρήσουν, και για να περισώσουν βικαιώματα εδω και χρόνια κερδισμένα, θα πρέπει να παλαίψουν ενάντια στην προσπάθεια των αστων να τα περικόψουν.

Λύση στα προβλήματα των εργαζομένων μπορει να δώσει **μόνο ένα σοσιαλιστικο** πρόγραμμα: ένα πρόγραμμα το οποίο αναλύοντας σωστα την ταξικη φύση των προβλημάτων και το αναπόφευχτο της ταξικης σύγκρουσης, θα τοποθετείται αποφασιστικα στο πλευρο των εργαζομένων, δίνοντας τη σοσιαλιστικη προοπτικη σαν τη μόνη η οποία μπορει να λυτρώσει την εργατικη τάξη απο την εξαθλίωση στην οποία τη ρίχνει ο καπιταλισμος — μια εξαθλίωση η οποία παρ' όλο που δεν είναι εμφάνης σήμερα, τα πρώτα μηνύματα της είναι ολοφάνερα.

ΛΥΣΣΑΡΙΔΗΣ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

Οποιαδήποτε δεξια στροφη στην πολιτικη του κόμματος, αυτο που ορισμένοι γραφειοκράτες αρέσκονται να αποκαλουν «τακτικο ελιγμο» για την προσέλκυση ψηφοφόρων, δεν είναι μόνο καταδικασμένη να αποτύχει να λύσει τα βασικα προβλήματα αλλα είναι και καταδικασμένη ν' αποτύχει να προσελκύσει σημαντικα στρώματα του λαου προς την ΕΔΕΚ. Ο «τακτικος ελιγμος» προς τα δεξια **περιορίζει** τις δυνατότητες του Β. Λυσσαρίδη αλλα αυτο δεν εννοει να το καταλάβει η κομματικη ηγεσία.

Έτσι βλέπουμε το Β.Λ. να επισκέπτεται τους εργατικους χώρους έχοντας πρώτα εγκάρδιες συναντήσεις με τους εργοδότες: βλέπουμε το Β.Λ. να κάνει χειραψίες με τους εργάτες της Βιομηχανίας δίπλα απο, και μαζι με, τους διάφορους λόρδους, Νέμιστας κλπ.

Πάνω σε ποια βάση μπορούν να κερδηθουν αυτοι οι εργάτες; Στη βάση της συμφιλίωσης με τον εργοδότη; Μα αυτη η συμφιλίωση αποδεικνύεται ένα αυτοπικο όνειρο απο την καθημερινη πείρα των εργατων. Αυτοι οι εργοδότες στους οποίους τείνει χέρι φιλίας και συνεργασίας ο Β.Λ. είναι αυτοι που εθύνονται για την ακρίβεια των τιμων, για την ανεργία, για την προσπάθεια κατάργησης του τιμαριθμικου, για την προσπάθεια να κτυπηθουν τα μεροκάματα. Είναι αυτοι οι οποίοι παρ' όλα τα χαμόγελα τα οποία μπορει να σπέρνουν σήμερα,, δεν θα διστάσουν αύριο, για χάρη της διατήρησης των κερδων τους, να θυσιάσουν ακόμα και τις ζωες αυτων που για χρόνια τους πλούτιζαν.

ΑΝΕΡΓΙΑ

Το φάσμα της ανεργίας είναι η πιο φοβερη προοπτικη για τους εργαζόμενους και το πιο δυνατο όπλο στα χέρια των εργοδοτων για να πτυπήσουν τα μεροκάματα και να αναγκάσουν το εργατικο κίνημα σε υποχώρηση. Ειδικα στην, κύπρο, όπου δεν υπάρχουν ανεργιακα επιδόματα γι' αυτούς που δεν έχουν μια ορισμένη υπηρεσία στην παραγωγη (π.χ. απόφοιτοι γυμνασίου και ανωτέρων σχολων), και όπου ακόμα και για εργαζόμενους με πολλα χρόνια υπηρεσίας τα ανεργιακα επιδόματα υπάρχουν μόνο για τους πρώτους έξι μήνες μετα την απόλυση, μακρόχρονη ανεργία σημαίνει είτε πείνα είτε εξαθλιωτικη εξάρτηση απο τους συγγενεις, είτε ξενιτια (που είναι η συνηθισμένη περίπτωση).

Έτσι το πρώτο μέτρο για το οποίο θάπρεπε να προνοει το πρόγραμμα, είναι ακριβως ο περιορισμος των επιπτώσεων του να είναι κανεις άνεργος, η εγγύηση ότι ο άνεργος θα μπορέσει να διατηρήσει την αξιοπρέπεια του έχοντας τη δυνατότητα να ζήσει, αυτος και η οικογένεια του απο μόνοι τους: δηλαδη η καθιέρωση του θεσμου των ανεργιακων επιδομάτων όχι με βάση την υπηρεσία αλλα με βάση τις ανάγκες, κι όχι για έξι μόνο μήνες αλλα για όσο καιρο είναι κανεις άνεργος.

Αυτο το μέτρο δεν πρέπει να θεωρηθεί σαν μια καινοτομία. Αποτελει στοιχειώδες ανθρώπινο δικαίωμα, και καθιερωμένο θεσμο στις ανεπτυγμένες χώρες του καπιταλισμου. Δεν λύνει μεν το πρόβλημα, γιατι οι επιπτώσεις της μακρόχρονης ανεργίας είναι έτσι κι αλλοιως καταστροφικες και για το άτομο και για την οικονομία γενικα, τουλαχιστο όμως απαλύνει τες επιπτώσεις της.

Η απουσία αυτου του στοιχείου απο το πλαίσιο κυβερνητικης πολιτικης του Β.Λ. αποτελει μια σοβαρη έλλειψη του προγράμματος.

ΞΕΝΙΤΕΜΟΣ

Η κυπριακη κυβέρνηση έχει βρει ένα εύκολο τρόπο να ξεφορτώνεται το πρόβλημα της ανεργίας - στέλνει τους άνεργους στο εξωτερικο, και κατα κύριο λόγο στις γειτονικες Αραβικες χώρες. Ετσι η κυπριακη κυβέρνηση μπορει να κομπάζει πως η ανεργία στον τόπο μας κυμαίνεται σε ασήμαντα ποσοστα, γύρω στο 3%.

Η κυβέρνηση όμως κρύβει πολλη απ' την αλήθεια. Κατ' αρχην το 3% ανεργία στην Κύπρο αντιστηχει με περίπου 5—6% ανεργία σε μια Δυτικη χώρα— κι αυτο γιατι στην Κύπρο δεν έχουμε το πρόβλημα της δυσκολίας να μετακινηθεί εργατικο δυναμικο απο τη μια περιοχη στην άλλη, απο τη μια δουλεια στην άλλη κλπ. λόγω έλλειψης σωστης πληροφόρησης και αποστάσεων. Η Κύπρος είναι πολυ μικρος χώρος και οι εργάτες μπορουν να ζουν σε μια πόλη και να δουλεύουν σε άλλη - τα δε νέα ταξιδεύουν γρήγορα απο στόμα. Πάνω σ' αυτο το 5—6% πρέπει να προστεθουν αυτοι που δουλεύουν στο εξωτερικο - μ' αυτους το ποσοστο ανεβαίνει στο 9%.

Ετσι μπορει οι άνεργοι στην Κύπρο να ποτελουν το 3% του εργατικου δυναμικου, αλλα η άλλη όψη της αλήθειας είναι ότι ο Κυπριακος καπιταλισμος δημιουργα ανεργία η οποία σε Ευρωπαϊκα δεδομένα αντιποσωπει με το 9% ένα ποσοστο ψηλο, και χαρακτηριστικο στοιχείο οικονομικης κρίσης μεγάλων διαστάσεων.

Αυτοι οι οποίοι φεύγουν για δουλεια στο εξωτερικο, δεν φεύγουν επειδη το θέλουν, αλλα έπειδη, στην τεράστια τους πλειοψηφία δεν έχουν εκλογη. Αυτοι οι εργάτες, οι οποίοι αντιμετωπίζουν ένα τεράστιο πρόβλημα, δεν πρέπει να παραγνωρίζονται απο τις δυνάμεις της αλλαγης με τον ίδιο τρόπο που παραγνωρίζονται απο τη δεξια, μόνο και μόνοι επειδη το πρόβλημα τους έχει εξαχθει.

Μέσα στους στόχους για τη δημιουργία νέων ευκαιριων απασχόλησης πρέπει να μπουν και οι εργάτες στο εξωτερικο: να τους δοθει η δυνατότητα, άμα το θέλουν, να επιστρέψουν στο τόπο τους για να δουλεψουν.

ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΡΓΙΑ

Το πρόγραμμα του Β.Λ. προνοει για τα ακόλουθα αντιανεργιακά μέτρα:

—δημιουργία νέων ευκαιριων απασχόλησης

—ανάπτυξη των υπηρεσιων επαγγελματικου προσανατολισμου.

—επέκταση της επαγγελματικης και βιομηχανικης κατάρτησης

—αναδιάρθρωση και τεχνικος εξοπλισμος των υπηρεσιων τοποθέτησης ανέργων

—σύσταση υπηρεσίας δραστηριοποίησης ανέργων επιστημόνων

—περιορισμος στην απασχόληση συνταξιούχων.

Τα μέτρα αυτα δείχνουν πως για το Β. Λ. αυτο που φταίει για την ανεργία είναι η έλλειψη αρκετου ενδιαφέροντος απο κυβερνητικης πλευρας.

Αυτο φανερώνει μια εντελως λαθεμένη αντίληψη σχετικα με το τι δημιουργα την ανεργία. Αυτο που ξεφεύγει του Β.Λ. είναι πως η ανεργία συνυπάρχει με τον καπιταλισμο απο τη γεννηση του. Όπως υπόδειξαν οι δασκάλοι του σοσιαλισμου, Μαρξ και Ενγκελς, οι στρατιες των ανέργων είναι το αντίβαρο που δημιουργουν οι καπιταλιστες ενάντια στην προσπάθεια των εργαζομένων να αυξήσουν τα εισοδήματα τους, είναι η φυσιολογικη συνέπεια της εισαγωγης νέων πιο τελειοποιημένων μεθόδων στην παραγωγη οι οποίες δημιουργουν νέες δυνατότητες ανάπτυξης, παραμερίζοντας όμως μερίδες εργαζομένων. Η ανάπτυξη πιο τελειοποιημένων μηχανων και η εισαγωγη τους στην παραγωγη αποτελει το άλφα και το ωμέγα της δυναμικης της καπιταλιστικης ανάπτυξης· ταυτόχρονα αποτελει αναγκαίο στοιχείο για τη διατήρηση του καπιταλιστικου τρόπου παραγωγης, καταδυναστεύοντας τες εργατικες μάζες.

Ενα σημείο και μόνο, είναι αρκετο για να αποδείξει ότι οι ρίζες της ανεργίας είναι πολυ πιο βαθιες απο την απλη ανεπάρκεια μιας κυβερνητικης πολιτικης: Στην ΟΟΣΑ (Οργάνωση Οικονομικης Συνεργασίας και Ανάπτυξης — ανάμεσα στις ανεπτυγμένες καπιταλιστικες χώρες) οι άνεργοι ανέρχονται σήμερα στα 33 εκ.! Για δυο δεκαετίες μετα το 2ο παγκόσμιο πόλεμο, σ' αυτες τις χώρες υπήρχε πλήρης απασχόληση! Δεν είναι σύμπτωση το ότι σ' όλες αυτες τες χώρες αναπτύσσεται ταυτόχρονα το ποσοστο των ανέργων με αλματώδεις ρυθμους. Ούτε μπορει να εξηγηθει το φαινόμενο απο την έλλειψη ενδιαφέροντος απο μέρους της κυβερνητικης πλευρας, γιατι τότε θα πρέπει να μας εξηγήσουν γιατι την περίοδο 11950—70 όλοι ενδιαφέρονταν ενω μετα το 70 κανεις.

Το ότι η κυβέρνητικη διάθεση δεν είναι αρκετη για να λύσει το πρόβλημα αποδεικνύεται κι απο ένα άλλο στοιχείο: την άνοδο των σοσιαλιστων στην Γαλλία και την Ελλάδα, οι οποίοι έδιναν ιδιαίτερη έμφαση στο θέμα των ανέργων και υπόσχονταν να το λύσουν. Κι όμως και στις δυο περιπτώσεις η ανεργία αυξήθηκε παρ' όλο που στην κυβέρνηση βρίσκονταν οι σοσιαλιστες. Χαρακτηριστικα στην Ελλάδα, η ανεργία αυξήθηκε στους έξι μήνες μετα τον Μαΐο κατά 75.000.

Πιστώνουμε τον Β.Λ. με την ειλικρινη διάθεση να λύσει το ανεργιακο πρόβλημα. Τονίζουμε όμως πως τα μέτρα που προτίθεται να πάρει δεν μπορουν να λύσουν το πρόβλημα - στην καλύτερη περίπτωση θα το αμβλύνουν και θα περιορίσουν τις επιπτώσεις του. Λύση μπορει να δώσει μόνο ο σοσιαλισμος, καταργώντας την ιδιωτικη πρωτοβουλία σαν τον καθοριστικο παράγοντα οικονομικης δραστηριότητας και προγραμματίζοντας την οικονομία στη βάση των κοινωνικών αναγκων αντι στη βάση του κέρδους.

ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΝΙΜΟΥΜ ΕΙΣΟΔΗΜΑ.

Μια απο τις μεγαλύτερες κατακτήσεις του εργατικου κινήματος στην Κύπρο είναι η κινητη κλίμακα μισθων - η τιμαριθμικη αναπροσαρμογη των μεροκαμάτων και των μισθών.

Παρ' όλο που ο τιμαριθμος θεωρείται ένα κεκτημένο δικαίωμα του Κύπριου εργαζόμενου, οι περιπτώσεις εργοδοτων οι οποίοι αρνούνται ή αποφεύγουν να τον δώσουν είναι πολυάριθμες. Το κράτος της δεξιας, με τη σιωπη του, ανέχεται τη συνέχεια αυτης της κατάστασης.

Πέρα απ' αυτο, ακόμα κι εκει που δίνεται ο τιμάριθμος, η κυβέρνηση και οι εργοδότες προσπαθουν να τον καταργήσουν. Χαρακτηριστικες είναι οι συχνες αναφορες του ΟΕΒ πάνω στο θέμα. Χαρακτηριστικες είναι επίσης οι θέσεις της κυβέρνησης όπως εκφράστηκαν στο περιβόητο έγγραφο Αυξεντίου στις αρχές του περασμένου χρόνου και μέσα απο το οποίο ζητούσε την κατάργηση του τιμάριθμου. Αν σήμερα η κυβέρνηση σιωπα πάνω στο θέμα, αυτο οφείλεται αποκλειστικα στο ότι πλησιάζουν εκλογες.

Η κατοχύρωση της κινητης κλίμακας μισθων θάπρεπε να αποτελει κεντικο σημείο της εργατικης πολιτικης του κόμματος. Κι όχι μόνο αυτο. Η τιμαριθμικη αναπροσαρμογη θάπρεπε να γίνεται πιο συχνά παρα κάθε εξαμηνία - τουλάχιστο κάθε τρίμηνο. Γιατι η αναπροσαρμογη κάθε εξαμηνία σημαίνει πως για έξι μήνες τα πράγματικα εισοδήματα των εργαζομένων είναι μειωμένα λόγω της αύξησης στες τιμες. Η ιστορία που προωθουν οι εργοδότες και η κυβέρνηση, πως η τιμαριθμικη αναπροσαρμογη είναι ένας απο τους παράγοντες που δημιουργουν τον πληθωρισμο, είναι ένας μύθος. Με την τιμαριθμικη αναπροσαρμογη, τα ειδοσήματα απλως τρέχουν ξοπίσω απο τες αυξήσεις των τιμων για να τις προλάβουν - μια κούρσα την οποία δεν μπορούν ποτε να κερδήσουν. Ετσι όσο πιο αραια γίνεται η αναπροσαρμογη, τόσο μεγαλύτερη είναι η πτώση στο πραγματικο ειδόσημα των εργαζομένων.

Το κυβερνητικο πρόγραμμα του Β.Λ. θάπρεπε να προνοει:

—Κατοχύρωση τού δικαιώματος της τιμαριθμικης αναπροσαρμογης

—Επέκταση του δικαιώματος με τρόπο που να καλύπτει όλες τις τάξεις των εργαζομένων, σ' όλα τα επαγγέλματα και σ' όλους τους κλάδους.

— Τριμηνιαία αντι της εξαμηνιαίας αναπροσαρμογης.

Πέρα απ' αυτα θα πρέπει να δοθει σημασία στο θέμα του μίνιμουμ βασικου εισοδήματος (μεροκάματα και μισθοι). Το μίνιμουμ μεροκάματο καθορίζεται σήμερα γύρω στις £65 το μήνα! Στις δουλειες στις οποίες τα μεροκάματα είναι τόσο χαμηλα, συνήθως δεν υπάρχει ούτε τιμάριθμος! Το εργατικο δυναμικο το οποίο υπάρχει σ' αυτα τα επαγγέλματα είναι κατα κύριο λόγο γυναικείο, και ο συνδικαλισμος πεσμένος ή ανύπαρκτος.

Σαν αποτέλεσμα, μόλις μια εργάτρια (ή ένας εργάτης) μείνουν για αρκετο καιρο ώστε να επιβάλλεται να τους δωθουν αυξήσεις, ο εργοδότης έχει την άνεση να τους απολύσει και να προσλάβει καινούργιους στη βάση των £65 του μήνα.

Στο πρόγραμμα της Αλλαγης χρειάζεται σαφης πρόνοια για αύξηση του μίνιμουμ εισοδήματος ΑΜΕΣΑ στις £100 το μήνα βασικο. Μαζι με το τιμαριθμικο, αυτο το ποσο μόλις και καλύπτει τις σοιχειώδης ανάγκες ενος εργαζόμενου, άντρα ή γυναίκας.

ΟΙ ΑΓΡΟΤΕΣ

Η ΕΔΕΚ και η Αγροτικη έχουν επανειλημμένα υποδείξει πως το εισόδημα του γεωργου είναι απο τα πιο χαμηλα στην κυπριακη οικονομία ενω το επάγγελμα του ενα απο τα πιο δύσκολα και ανασφαλη. Δεδομένου και του σημαντικου ποσοστου του πληθυσμου που ασχολείται με τη γεωργία, οι μάζες των φτωχων αγροτων αποτελουν τον πιο σημαντικο σύμμαχο της εργατικης τάξης στην πορεία προς το σοσιαλισμο. Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι φτωχοι αγρότες και τα οποία είναι αποτελεσμα του καπιταλιστικου τρόπου παραγωγης και της δεξιας διακυβέρνησης είναι φυσικο να τους σπρώχνουν στην αναζήτηση εναλλακτικων λύσεων. Αυτη την εναλλακτικη λύση μπορουν να δώσουν μόνο οι δυνάμεις της Αλλαγης.

Η δουλεια των σοσιαλιστων είναι να υποδείξουν και να πείσουν τις αγροτικες μάζες πως για τη λύση των προβλημάτων τους θα πρέπει να σταθουν δίπλα απο την εργατικη τάξη για δοκιμες αλλαγες στο σημερινο καθεστως: γιατι τα μέτρα τα οποία είναι αναγκαία για να καλυτερέψουν τη ζωη των αγροτικων μαζων είναι τέτοια που η προσπάθεια για την εφαρμογη τους είναι καταδικασμένη να πέσει στο κενο, αν δεν συνοδεύεται ταυτόχρονα απο τον σοσιαλιστικο μετασχηματισμο της κοινωνίας.

Τα μέτρα τα οποία προτείνει ο Β.Λ. στο πρόγραμμα του όσον αφορα τον αγροτικο τομέα, παίρνουν σαν δεδομένη την διατήρηση του τωρινου κοινωνικου καθεστώτος. Τα μέτρα τα οποία προτείνονται, αυτα καθεαυτα, είναι σωστα - είναι μάλιστα απόλυτα αναγκαία αν είναι να βοηθήθουν οι αγροτικες μάζες για ένα καλύτερο βιοτικο επίπεδο. Αυτο που δεν γίνεται κατανοητο όμως στο πρόγραμμα, είναι πως αυτα τα μέτρα είναι αδύνατο να εφαρμοστουν ενόσω διατηρείται η «ελεύθερη» οικονομία του καπιταλισμου· γι' αυτο και λείπει η ταξικη σύνδεση ανάμεσα στα προβλήματα των αγροτων και του αγώνα των εργατων για ανατροπη των αστων.

Ας ρίξουμε μια ματια στα μέτρα που προτείνονται στην αγροτικη πολιτικη του Β.Λ. Απο τα κύρια μέτρα είναι:

— Κατασκευη αγροτικων δρόμων.

— Κατασκευη υδατοφρακτων, υδατοδεξαμενων, γεωτρήσεων κλπ.

— Δημιουργία αγροβιομηχανιων.

— Προώθηση της εμπορίας των γεωργικών και κτηνοτροφικων προϊόντων.

— Σχέδιο γεωργικων ασφαλίσεων.

— Προγράμματα περιφερειακης ανάπτυξης που θα καλύπτουν το οδικο δίκτυο, την παιδεία τις ιατρικες υπηρεσίες, τις κοινωνικες υπηρεσίες, την εγκατάσταση βιομηχανιων στην ύπαιθρο κλπ.

Τα λεφτα τα οποία χρειάζονται για την προώθηση αυτων των έργων, είναι αδύνατο να παραχθουν μέσα στον καπιταλισμο. Αν μπορούσαν, τότε και οι αστοι θα μπορούσαν να προχωρήσουν άμεσα σε τέτοια μέτρα, και οποιαδήποτε δεξια κυβέρνηση θα υιοθετούσε ένα τέτοιο πρόγραμμα. Δεν έχει σημασία τι είδους κυβέρνηση είναι στην εξουσία — σημασία έχει σε ποιού τα χέρια βρίσκεται η οικονομία: των ιδιωτων η του κράτους; Έτσι, ακόμα κι αν στην κυβέρνηση βρίσκονται οι σοσιαλιστες, αν η οικονομία βρίσκεται στα χέρια της ιδιωτικης πρωτοβουλίας, τα αναγκαία ποσα δεν θα μπορουν να παραχθούν. Πρώτα, γιατι στα χέρια της ιδιωτικης πρωτοβουλίας ή οικονομία δεν θα μπορει να σημειώσει την ανάπτυξη που θα σημείωνε κάτω απο κεντρικο προγραμματισμο έτσι ώστε να μπορει να παραχθει το αναγκαίο πλεόνασμα για την ανάπτυξη της γεωργίας — Και δεύτερο, ακόμα κι αν παραχθει αυτο το πλεονασμα, οι καπιταλιστες θα το θέλουν για τους εαυτους τους και δεν θα το παραχωρουν στην κυβέρνηση για ν' αναπτυχθει ο αγροτικος τομέας.

Η εύκολη απάντηση, πως τα κέρδη θα περάσουν στα χέρια της κυβέρνησης μέσα απο την αύξημένη φορολογία των καπιταλιστων και την πάταξη της φοροδιαφυγης, αποτελει πλάνη. Γιατι η πάταξη της φοροδιαφυγης και η αύξηση της φορολογίας του κεφαλαίου, θα σπράξει τους κεφαλαιοκράτες σε αντιδράσεις —Βασικα την αποχή απο τις επενδύσεις και τη φυγάδευση των κεφαλαίων τους. Έτσι όλα τα υπόλοιπα κίνητρα τα οποία ο Β.Λ. προγραμματίζει να δώσει στους κεφαλαιοκράτες για να αναπτύξει την οικονομία θα πέσουν στο κενο — δεν θα έχουν κανένα νόημα αφου οι κεφαλαιοκράτες θα νοιώθουν πως ότι τους δίνει απο τη μια τους παίρνει απο την άλλη.

Με άλλα λόγια, για την ανάπτυξη της γεωργίας πρέπει να βρεθουν λεφτα, τα οποία είτε θα βγουν απο τις τσέπες των εργαζομένων είτε απο το πορτοφόλι του καπιταλιστη. Αυτο που πρέπει να γίνει είναι το δεύτερο. Απο τη στιγμη όμως που η κυβέρνηση στηρίζεται πάνω του για την επίτευξη των στόχων, της στην ουσία την κρατα στο χέρι — αρνούμενος να δώσει τα λεφτα, που δεν έχει κάνένα λόγο να το κάνει εκτος κι αν πιστεύει πως έτσι παν στον παράδεισο, οι στόχοι της κυβέρνησης θα κρέμμονται στο κενο.

Γι' αυτο χρειάζεται μιας εξ αρχης ο προσανατολισμος προς την κοινωνικοποίηση όλων των σημαντικων παραγωγικων μονάδων. Είναι ο μόνος τρόπος για να μπορέσει να προγραμματιστει η ανάπτυξη της οικονομίας έτσι ώστε να παραχθουν τα αναγκαία πλεονάσματα για την ανάπτυξη του αγροτικου τομέα.

Απο την άλλη δε θα είχε κανένα νόημα αν η υιοθέτηση αυτων των μέτρων αναβαλλόταν απο την σοσ. κυβέρνηση αόριστα, στη βάση δήλ. της υπόσχεσης ότι θα πάρουμε αυτα τα μέτρα με την πρώτη ευκαιρία νοουμένου ότι μπορούμε. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε να υποσχεθει και μια οποιοδήποτε δεξια κυβέρνηση.

Τα μέτρα που απαρριθμήσαμε πιο πάνω δεν είναι σοσιαλιστικα με οποιοδήποτε τρόπο. Η ανάπτυξη της γεωργίας είναι κάτι το οποίο επιδιώκουν όχι μόνο οι σοσιαλιστες αλλα και οι δεξιοι. Αν δεν μπορουν να την αναπτύξουν οι δεξιοι δεν είναι επειδη δεν ξέρουν πως — είναι ακριβως επειδη χρειάζονται δοκιμες αλλαγες στον τρόπο παραγωγης για να γίνει δυνατη αυτη η ανάπτυξη. Κι αυτο μόνο οι σοσιαλιστες μπορουν να το κάνουν.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΜΕΤΡΑ.

Μια αντίστοιχη ανάλυση ισχύει και για τα κοινωνικα μέτρα τα οποία προνοει το πρόγραμμα του Β.Λ. Μέτρα όπως:

— τον καθορισμο κατωτάτου ορίου συντάξεων

— την εφαρμογη Γενικου Κρατικου Σχεδίου Ιατροφαρμακευτικης περίθαλψης

— την σύσταση δικτύου κρατικων και κοινοτικων βρεφο-

Συνέχεια στην 11

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΩΡΙΜΟΣ ΓΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Νέα επιβεβαίωση το 1982

Οικονομική κρίση, ανεργία, πείνα και κοινωνική εξαθλίωση, πόλεμοι, σφαγές, καταστροφές, εξεγέρσεις και συγκρούσεις ήταν τα δώρα του παγκόσμιου καπιταλισμού για άλλη μια χρονιά. Κι ενώ η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων έχει φτάσει σε επίπεδα που κανένας ποτέ δεν ονειρεύτηκε, ενώ ο άνθρωπος με το μυαλό και την εργασία του έχει δημιουργήσει όλα τα αναγκαία μέσα για την ευημερία ολόκληρου του πλανήτη, με τη διατήρηση των μέσων αυτών στα χέρια από τη μια των αστών κι από την άλλη των γραφειοκρατών (στις ανατολικές χώρες) συνεχίζονταν κι αυξάνονταν τα δεινά για τα 4 1/2 δισεκατομμύρια της γης. Δεινά που μπορούν νά εκλείψουν μόνο με την εγκαθίδρυση της Παγκόσμιας Σοσιαλιστικής Ομοσπονδίας.

ΑΝΤΙΘΕΣΕΙΣ

Η υφήλιος σήμερα διανύει μια απο τις πιο ταραγμένες πιο φουρτουνιασμένες περίοδες της ιστορίας της. Μια περίοδο που την χαρακώνουν κοινωνικες αναταραχες, επαναστάσεις αντεπαναστάσεις και πόλεμοι που αγκαλιάζουν κάθε περιοχη του πλανήτη. Είναι ακόμα η πιο περίπλοκη περίοδος στην ιστορία της ανθρωπότητας γιατι πέρισσότερο απο κάθε άλλη φορα οι ήπειροι της γης είναι δεμένοι μεταξυ τους οικονομικα, έτσι που η τύχη των ανθρώπινων κοινωνιων με όλες τις διαφορες και ιδιομορφίες τους να είναι κοινη.

Κάτω όμως απο την περιπλοκότητα και τη σύγχιση των γεγονότων βρίσκεται μια πολυ μικρη, απλη αλήθεια. Υπάρχει μια παράλογη αντίθεση μεταξυ πλούτου και φτώχειας μεταξυ της δυνατότητας της σύγχρονης επιστήμης και τεχνολογίας να εξασφαλίσει μια ικανοποιητικη και άνετη ζωη για τον καθένα και τον εφιάλτη της πείνας και της εξαθλίωσης στην οποία είναι βυθισμένη η ανθρωπότητα. 4,400 εκατομμύρια άνθρωποι κατοικούν τη γη μας, 2/3 απ΄ αυτους σε βιομηχανικες υπανάπτυχτες χώρες, η συντριπτικη πλειοψηφία των οποίων ζουν σε συνθήκες απόλυτης φτώχειας.

Υπολογίζεται οτι 1500 εκατ. στερούνται βασικης ιατρικης φροντίδας, στέγασης και εκπαίδευσης. 800 εκατ. ζουν σε συνθήκες σύμφωνα με την παγκόσμια τράπεζα υποσιτισμου, αγραματοσύνης ασθενειων, ψηλης θνησιμότητας και χαμηλου μέσου όρου ζωης σε σημείο που να πέφτουν έξω απο οποιοδήποτε λογικο ορισμο ανθρώπινης αξιοπρέπειας».

Η ανθρωπότητα έχει αποχτήσει την ικανότητα να στέλνει ανθρώπους στο φεγγάρι, πυραύλους για να φωτογραφίζουν τους πιο απομακρυσμένους πλανήτες να κατασκευάζει ρομπότ που κατασκευάζουν αυτοκίνητα, να φτιάχνει ηλεκτρονικους υπολογιστες που αποθηκεύουν ολόκληρες βιβλιοθήκες πληροφοριων και που μπορουν να χρησιμοποιηθουν στο λεπτο σε οποιοδήποτε μέρος του πλανήτη.

Κι όμως 600 εκατ. ενήλικες στον κόσμο είναι αγράμματοι, ενω το 1/3 των παιδιων σχολικης ηλικίας δεν έχουν την ευκαιρία να παν σχολείο.

Την εποχή που οι αποθήκες της Αμερικης δεν χωρουν άλλο σιτάρι (η σοδεια το 1982 ξεπέρασε τα 330 εκατ. τόνους!) την εποχη του παιδιου του σωλήνα και της καρδιας απο αλουμίνιο, η *UNICEF* προβλέπει πως ο αριθμος των παιδιων κάτω των 5 χρόνων που θα πεθάνουν απο έλλειψη τροφίμων και ασθένειες μέσα στο 1982 θα φτάσει τα 17 εκατομμύρια (!!) ενω άλλα 100 εκατ. πηγαίνουν κάθε βράδυ για ύπνο πεινασμένα. Απ΄ αυτα, τα 10 εκατ. θα καταντήσουν ανάπηρα στο μυαλο η στο σώμα.

Στο μεταξυ οι βιομηχανικες χώρες ξοδεύουν περισσότερα σε μέσα καταστροφης απο όσα ξοδεύει ο υπόλοιπος κόσμος σε μέσα επιβιωσης. Η παγκόσμια δαπάνη σε εξοπλισμους και πολέμους ξεπέρασε τα 500,000,000,000 δολλάρια το χρόνο.

Οι ίδιες οι υπαναπτυχτες χώρες ξοδεύουν αμύθητες περιουσίες σε όπλα. Εισάγουν σήμερα όπλα αξίας 20 δισεκ. δολλαρίων το χρόνο μια αύξηση 1.500% τα τελευταία 17 χρόνια και όμως με το κόστος ενος σύγχρονου Αμερικάνικου η Ρώσσικου τάνκ θα μπορούν να χρηματοδοτηθουν 1000 τάξεις για 30,000 παιδια.

Για κάθε ένα πολεμικο αεροπλάνο θα μπορούσαν να χρηματοδοτηθουν 40,000 φαρμακεία στα χωρια των χωρων του τρίτου κόσμου. Τα μισα έξοδα των εξοπλισμων ενος χρόνου είναι αρκετα για να εξασφαλιστει όλος ο αναγκαίος γεωργικος εξοπλισμος για μια αφθονία τροφίμων για όλο τον πλανήτη μέχρι το 1990.

ΧΡΕΩΚΟΠΙΑ

Η άνθηση που γνώρισαν μεταπολεμικα οι βιομηχανικες αναπτυγμένες χώρες του καπιταλισμου βασίστηκαν κατα ένα μέρος και στην απομύζηση του πλούτου (πρώτες ύλες κλπ.) και την υπερεκμετάλλευση της εργασίας των λαων του τρίτου κόσμου. Στις τρεις δεκαετίες αυτης της άνθησης τα φρούτα της ευμάρειας και του «κράτους ευημερίας» δεν έφτασαν ποτε τα σύνορα της συντριπτικης πλειοψηφίας των υπανάπτυχτων χωρων.

Με την έλευση της κρίσης του 73—74 και της νέας κρίσης του 78—79 (που συνεχίστηκε και μέσα στο 1982) η κρίση στις χώρες του τρίτου κόσμου ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Μια σειρα απο χώρες έχουν φτάσει στο χείλος της πλήρους κατάρρευσης ενω πολλες δεν μπορουν πια να πληρώνουν ούτε τους τόκους απο τα χρέη που έχουν δανειστει απο την Διεθνη Τράπεζα. Το Διεθνες Νομισματικο Ταμείο κι άλλους δανειοδότικους οργανισμους.

Τα χρέη αυτα για το σύνολο των χωρων του τρίτου κόσμου έχουν φτάσει τα 500 δισ. δολλάρια!

Χώρες όπως το Μεξικο (που ας σημειωθει είναι πλούσιο σε πρώτες ύλες και πετρέλαιο) έχουν δημιουργήσει εξωτερικα χρέη του ύψους των 81 δισ. δολλαρίων. Σύμφωνα με στοιχεία της Τράπεζας Μόργαν κάπου 15 ακόμα χώρες ανάμεσα τους η Βραζιλία, η Βενεζουέλα, η Αργεντινη, η Χίλη, η Νιγηρία και η Τουρκία αντιμετωπίζουν προβλήματα πληρωμής των χρεων τους το ίδιο σοβαρα μ΄ αυτα του Μεξικου. Το εξωτερικο χρέος αθροιστικα όλων των χωρων της Λατινικης Αμερικης είναι 300 δισεκ. δολλάρια.

Η παρ΄ολίγον πτώχευση του Μεξικου κατα το 1982 που αποσοβήθηκε προσωρινα μόνο χάρη σε νέα έκτακτη βοήθεια απο το Διεθνες Νομισματικο ταμείο καί άλλους οργανισμους, συνδυασμένη με μια πολιτικη λιτότητας και την εθνικοποίηση του τραπεζικου συστήματος έφερε ενα ταγωμένο αέρα πανικου στους διεθνεις κύκλους του τραπεζικού κεφαλαίου και απόδειξε για μια ακόμα φορα την αλληλοσύνδεση που υπάρχει σήμερα ανάμεσα στις οικονομίες όλων των χωρων όπως και τα τρομερα αδιέξοδα στα οποία οδηγει το καπιταλιστικο σύστημα.

Έτσι οι καλοι μας καπιταλιστες ανακάλυψαν ξαφνικα ότι δεν μπορούσαν να δημιούσουν ολόκληρες χώρες σε περιπτώσεις αδυναμίας τους να πληρώσουν τα χρέη τους, κι όχι μόνο αυτο. Ο μόνος τρόπος για να πάρουν πίσω τα λεφτα τους είναι να δανείσουν ακόμα περισσότερα λεφτα για να στηρίξουν αυτες τις οικονομίες. Το Δ.Ν.Τ. και οι κυβερνήσεις των καπιταλιστικων χωρων κατάλαβαν ακόμα πως η πτώχευση μιας χώρας και το σταμάτημα της αποπληρωμής τόκων και χρεων θα οδηγούσε στην κατάρρευση όχι μόνο των οφειλετων μα και των δανειστων. Κάποιος αξιωματούχος της τράπεζας Τσαίηζ Μανχάτταν έλεγε χαρακτηριστικα: «Αν το σύνολο των χωρων της Λατινικης Αμερικης δήλωνε αδυναμία πληρωμων, θα κατέρρεαν οι αμερικανικες τράπεζες που τους έχουν χορηγήσει πιστώσεις πάνω απο 60 δισ. δολλαρίων.»

Σε 81 δισ. δολλάρια ανέρχονται τα χρέη του Μεξικού

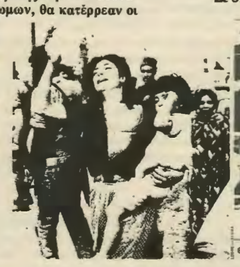

Θύματα του εγκληματικού οργίου Ισραηλιτών - φαλαγγιτών στους προσφυγικούς καταυλισμούς Σάμπρα και Σατίλα.

Έτσι στο τέλος του 1982 ο γενικος διευθυντης του Δ.Ν.Τ. έτρεχε εδω κι εκει για να πείσει τις 1,600 τράπεζες (σύμφωνα με το αστικο περιοδικο «Οικόνομιστ») στις οποίες χρωστα ήδη το Μεξικο να αυξήσουν κατα 8% τα δάνεια σ΄ αυτη τη χώρα.

Σ΄ αντάλλαγμα το Μεξικο πρέπει να πάρει μέτρα που θα στοιχίσουν την μείωση στο ακαθαριστο εγχώριο προϊον κατα 5% που θα σημαίνει την μείωση του βιοτικου επιπέδου των 75 εκατ. κατοίκων του κατα 8%-9%. Παρόμοια οικονομικα προβλήματα αντιμετωπίζουν και οι υπόλοιπες Λατινοαμερικανικες χώρες.

Η ΚΡΙΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

Δεν είναι όμως μόνο οι χώρες του τρίτου κόσμου που βρίσκονται στα πρόθυρα της πτώχευσης. Υπολογίζεται πως η διεθνης χρηματαγορα παρουσιάζει σήμερα το τρομακτικο έλλειμμα των 2,000 δισεκ. δολ. ποσο δεκαπλάσιο απο το σύνολο της παγκόσμιας δανειοδότησης πριν απο δέκα γρόνια. Και δεν είναι μόνο οι καπιταλιστικες οικονομίες που κινούνται με ελλειμματικούς προϋπολογισμους. Η Ανατολικη Ευρώπη χρωστα σε Δυτικες (κυρίως ευρωπαϊκες) τράπεζες 100 δισ. δολ. περίπου πράγμα που απο μόνο του θα σήμαινε το τίναγμα στον αέρα του Ευρωπαϊκου καπιταλιστικου συστήματος σε μια νύχτα αν κήρυσσε παύση πληρωμων. Γι αυτο εξ άλλου οι τράπεζες επέτρεψαν στην Πολωνία να μεταθέσει την αποπληρωμη των χρεων της. Μετα την Πολωνία, η Ρουμανία, η Ανατ. Γερμανία, η Ουγγαρία και η ίδια η Σοβ. Ενωση αντιμετωπίζουν παρόμοια προβλήματα στον εξωτερικο δανεισμο.

Η κομμ. Κίνα για χρόνια φανατικος υποστηριχτης του Σταλινικου δόγματος της αυτάρκειας, με την αναγκαστικη σύνδεση της με τη Δύση ανέβασε το εξωτερικο της χρέος το 1982 στα 20 δισ. δολλάρια ίσο με το Καναδικο έλλειμμα στον προϋπολογισμο. Το έλλειμμα στον Αμερικάνικο προϋπολογισμο είναι της τάξης των 190 εκατ. δολλαρίων.

Σύμφωνα με τον «Οικόνομιστ» μέχρι τα μέσα του Οχτώβρη 33 Αμερικάνικες τράπεζες κήρυξαν πτώχευση. Το προηγούμενο ρεκόρ ήταν 16 τράπεζες το 1976. Το μέγεθος της κρίσης φαίνεται κι απο το κλείσιμο μεγαθηρίων όπως ήταν η *AEG* Τελεφούνκεν η Ιντερνάσιοναλ Χάρβεστερ και η Ντόουμ Πετρόλευομ.

ΑΝΕΡΓΙΑ

Η πιο τρομακτικη όμως «πληγη του Φαραω» το 1982 ήταν η ανεργία. Στις χώρες του Ο.Ο.Σ.Α. (Οργάνωση Οικονομικης Συνεργασίας και Ανάπτυξης) δηλαδη του αναπτυγμένου καπιταλισμου, έφτασε τα 35 εκατομμύρια: 11.5 εκατ. στις χώρες της Ε.Ο.Κ. και 12 εκατ. (!) στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικης που αποτελουν και στις δυο περιπτώσεις ποσοστα πάνω απο 10%.

Το τέρας της ανεργίας δεν μπόρεσαν ν΄ αποφύγουν ούτε οι ισχυροι του καπιταλισμου. Η άλλοτε πανίσχυρη Δυτικη Γερμανία που είχε παλήτερα ανοίξει τις πόρτες της στους εργάτες των αναπτυσσομένων χωρων, έφτασε στο τέλος του 1982 τα 2 εκατομμύρια ανεργους, 8.5% του ενεργου πληθυσμου.

Για τους ασθενεις της Ευρώπης κυρίως για τη Βρεττανία της Θάτσερ, το αποτέλεσμα ήταν συνταραχτικο: Οι άνεργοι ξεπέρασαν τα 3,300,000 άτομα (οι συντεχνίες ανεβάζουν τον αριθμο στα 4 εκατ.) δηλαδη γύρω στα 13% του ενεργου πληθυσμου ή ένας στους οκτω!!!

Στην Αμερικη, όπου ο Ρήγκαν μιμήθηκε την Θατσερικη πολιτικη, το ένα τέταρτο περίπου της εργατικης δύναμης της χώρας αναμένεται να γνωρίσει κάποιο είδος ανεργίας τον ερχόμενο χρόνο, ενω τα δυο πέμπτα απο τους ήδη ανέργους δεν πρόκειται πια να ξαναβρουν τη θέση που είχαν άλλοτε στην παραγωγη και την οικονομία. Οι θέσεις αυτες καταργήθηκαν οριστικά. Ο Αμερικανικος τύπος αντι για τον Σάντα Κλος (Αη Βασίλη) ασχολήθηκε τις γιορτες των Χριστουγέννων με την ανεργία. Πολλες απο τις επιστολες των παιδιων της Αμερικης προς τον Αη Βασίλη δεν ζητούσαν τίποτε άλλο παρα μια δουλεια για τον πατέρα τους. Ο Αμερικάνικος τύπος διαπίστωσε με έκπληξη κι ανησυχία πως ο αριθμος των Αμερικανων που περιφέρονται νομαδικα στις Ηνωμένες Πολιτείες χωρις δουλεια και σπίτι μπορει να έχει φτάσει ήδη τα 2 εκατομμ.

ΣΤΑΣΙΜΟΤΗΤΑ

Την ίδια εποχη΄ που τόσο ο υπανάπτυχτος κόσμος όσο κι οι εργατικες μάζες των βιομηχανικα αναπτυγμένων χωρων υποφέρουν απο υποκατανάλωση τα μεσα παραγωγης των αναπτυγμένων χωρων που παράγουν τα καταναλωτικα προϊοντα αφήνονται να σκουριάζουν η καταστρέφονται.

Το 1982 υποχώρησε κατα πολυ το ακαθάριστο εθνικο εισόδημα στις περισσότερες χώρες (η ανάπτυξη είναι γύρω στο μηδεν ή είναι αρνητικη) όπως και το διεθνες εμπόριο.

Στη Βρεττανία, για παράδειγμα το Α.Ε.Π. που το 80 και 81 μειώθηκε κατα 3.4% αναπτύχθηκε το 1982 κατα 0.26%. Όλοι οι παρατηρητες χαρακτηρίζουν την Βρεττανία σαν «χώρα στο δρόμο της υπανάπτυξης» ενω οι ίδιοι οι βιομήχανοι παραπονούνται στη Θάτσερ ότι την έχει μετατρέψει σε «βιομηχανικη έρημο». Το βιοτικο επίπεδο βρίσκεται εκει που βρισκόταν το 1970. Στο μεταξυ σ΄ όλες τις βιομηχανικες χώρες η βιομηχανικη παραγωγη είναι πολυ μικρότερη απο τις δυνατότητες της (΄Ισως κάτω απο 70%)

ΜΟΝΕΤΑΡΙΣΜΟΣ: Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

Η μεγάλη ανάπτυξη που γνώρισε ο καπιταλισμος στη τρεις δεκαετίες μετα τον 2ο παγκ. πόλεμο βασίστηκε σ΄ ένα μέρος στα υπερογκα δάνεια, τις επενδύσεις, την κυκλοφορία χρήματος (κυρίως δολλαρίων) χωρις αντίκρυσμα. Αυτο οδηγησε όπως ήταν αναπόφευκτο λόγω των αντιθέσεων του συστήματος σε μια έκρηξη υπερπαραγωγης και πληθωρισμου.

Για την καταπολέμηση του πληθωρισμου και της στασιμότητας στις επενδύσεις και την παραγωγη οι αστοι ξέθαψαν τη θεωρία του μονεταρισμου που συνίσταται στους ισοσκελισμένους προϋπολογισμους, την περικοπη στις δημόσιες δαπάνες τη «λιτότητα» στην μείωση του κόστους παραγωγής και άρα των μεροκαμάτων και εργατικων δικαιωμάτων.

Η Θάτσερ και ο Ρήγκαν ανάλαβαν να εφαρμόσουν αυτες τις θεωρίες και τους ακολούθησαν κι άλλοι αντιδράστικοι ηγέτες στην Ευρώπη κι αλλου. Αυτο που κατάφεραν ήταν να μειώσουν τον πληθωρισμο κατα δυο-τρεις μονάδες και να γεμίσουν την υφήλιο πεινασμένους κι άνεργους και τις αποθήκες τους με προϊόντα που δεν μπορει κανένας να αγοράσει. Στα λόγια του Γάλλου Υπουργου Εθνικης Οικονομίας του Ντελορς που μιλούσε στην ετήσια σύνοδο του Διεθνους Νομισματικου Ταμείου. «... υπάρχει κίνδυνος η θεραπεία να σκοτώσει αντι να θεραπεύσει τον ασθενη».

΄Ολα τα δεδομένα δείχνουν ότι θα επαληθευτει αυτη η πρόβλεψη. Οι αξιωματούχοι του Ο.Ο.Σ.Α. δεν προβλέπουν καμμια ανάκαμψη μέσα στο 1983 ενω όλοι σχεδον οι σοβαροι αστοι οικονομολόγοι προβλέπουν πως η τωρινη κρίση με μικρες «ανακάμψεις» θα συνεχιστει μέχρι το... 2000!

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Η οικονομικη κρίση βρισκόταν το 1982 στη ρίζα όλων σχεδόν των πολιτικων εξελίξεων.

Στις Η.Π.Α. οι βεπουπλικάνοι του Ρήγκαν έχασαν έδαφος στις εκλογες του Νιόβρη προς όφελος των Δημοκρατικων ενω τα ξένα ειδησεογραφικα πρακτορία αποδίδουν την ήττα του Ρήγκαν στην οικονομικη κρίση και στην ανεργία.

Στις 19 του Σεπτέμβρη οι Σουηδοι Σοσιαλδημοκράτες κέρδισαν τις εκλογες μετα απο μια προεκλογικη καμπάνια όπου κυριάρχησε το θέμα της ανεργίας που θεωρήθηκε απο τους ψηφοφόρους σαν το υπ΄αριθμο 1 θέμα για τις εκλογες. Έτσι στις 8 του Οκτώβρη οι Σοσιαλδημοκράτες με ηγέτη τον Ολαφ Πάλμε επέστρεφαν στην εξουσία που έχασαν το 1976 μετα απο 44 χρόνια συνεχους διακυβέρνησης, της χώρας.

΄Ενα μήνα αργότερα στις 28 του Οχτώβρη, σάρωνε και το Σοσιαλιστικο κόμμα Ισπανίας (*PSOE*) του Γκονζάλες παίρνοντας το πρωτοφανες ποσοστο του 46% και 201 απο τις 350 έδρες της Βουλης. Το επίκεντρο των έκλογων ήταν και πάλι τα οικονομικα ζητήματα. Η χώρα μαστίζεται απο την ανεργία (16%) τον πληθωρισμο (15%) και απο ένα υπέρογκο έλλειμμα στο ισοζύγιο πληρωμων. Ο Γκονζάλες κέρδισε τις εκλογες υποσχόμενος 800,000 νέες θέσεις για τους ανέργους και μείωση του πληθωρισμου και του ελλείμματος.

Στη Λατινικη Αμερικη και την Τουρκία οι διάφοροι στρατηγοι κάτω απο το βάρος της οικονομικης κρίσης και των υπέρογκων χρεων άρχισαν να νιώθουν πιο ασφαλισμένοι στα στρατόπεδα τους, νοουμένου ασφαλως ότι θα έδιναν την εξουσία σε «βολικους» πολιτικους και σε ασφαλεις για τον καπιταλισμο κυβερνήσεις.

΄Ετσι (ακολουθώντας τον Ισημερινο - 1979 - το Περου - τέλος και τις Ονδούρες - 1981) η μια χώρα μετα την άλλη προσπάθησαν το 1982 να μπουν στη διαδικασία μεταπήδησης στην πολιτικη διακυβέρνηση.

ΤΟΥΡΚΙΑ

Στην περίπτωση της Τουρκίας όμως η «εκδημοκρατικοποίηση» που επιχειρήθηκε με την παρωδία του «δημοψηφίσματος» για νέο σύνταγμα στις 7 του Νιόβρη, δεν έπεισε κανένα προηγήθηκε η φίμωση όλων των αντιπολιτευομένων πολιτικων και συνεχίστηκε η φυλάκιση 100 χιλιάδων πολιτικων κρατουμένων, οι βασανισμοι και οι εκτελέσεις.

Στα λόγια του Γιουτζέλ Τοπ εκπροσώπου της Εκτελεστικης επιτροπης της «Ντίσκ» με την έγκριση του Συντάγματος εγκαινιάστηκε στην ουσία μια εποχη «στρατιωτικης δυναστείας» στην Τουρκία.

Στην περίπτωση του Σαλβαντορ το πέρασμα στη «Δημοκρατία» ήταν ένα μεγάλο φιάσκο. Την ημέρα των εκλογων η ίδια η πρωτεύουσα τρανταζόταν απο ανταρτικες επιθέσεις. Στην Βραζιλία και την Ουραγουάη έγιναν εκλογες που κέρδισε και στις δύο περιπτώσεις η αντιπολίτευση με 60% ενω στη Βολιβία που είναι στα πρόθυρα της πτώχευσης οι στρατηγοί ανέτοιμοι να επιβάλουν τα αυστηρα μέρα που ήθελε να επιβάλει το Δ.Ν.Τ. για να παραχωρήσει νέα δάνεια, έδωσαν την εξουσία στον αριστερο πολιτικο Σουάζο που στερήθηκε την προεδρία δυο φορες προηγουμένως απο στρατιωτικα πραξικοπήματα.

Οι Αργεντινοι διχτάτορες μετα την αποτυχία να λύσουν τα προβλήματα τους μέσα απο την περιπέτεια του πολέμου των Φώλκλαντ άρχισαν να μιλουν για επιστροφη στην Δημοκρατία ιδιαίτερα μετα από την γενικη απεργία της 6ης του Δεκέβρη κατα την οποία στα λόγια του ίδιου του Υπουργου εσωτερικων της Αργεντινης, «σταμάτησαν τα πάντα».

Η τύχη των στρατηγων και ίσως του ίδιου του καπιταλισμου όπως και στη γειτονικη Νικαράγουα, στην περίπτωση του Ελ Σαλβαντορ φαίνεται ότι θα κριθει στο πεδίο της μάχης. Οι αντάρτες είχαν το 1982 νίκες όπως τον Οκτώβρη όταν απελευθέρωσαν 5 νέες πόλεις. Η υποκρισία του Ρήγκαν και του διεθνους ιμπεριαλισμου σχετικα με την επιμονη στις δημοκρατικες αρχες φάνηκε με την επίσκεψη του Ρήγκαν 10 Νιόβρη Στην Λατινικη Αμερικη κα-

«Μέχρι σήμερα, φοβόμαστε τ΄ αποτελέσματα μόνο της οικονομικης κρίσης. Τώρα είναι η ίδια η καταστροφη που απειλει να πέσει πάνω μας...»

Πιερ Ελιοτ Τρυντω
πρωθυπουργος Καναδά
6 Σεπτ. 1982

«Δεν θέλω να δραματοποιω τα πράγματα αλλα βλέπω καθαρα ότι είναι πολυ πιθανες δραματικες εξελίξεις. Αν πάνω απο την κρίση ανεργίας υπάρξει και μια διεθνης τραπεζικη κρίση, ο κόσμος θα βρεθει μέσα σε πολυ βαθεια νερα...»

Χέλμουντ Σμίτ
Πρών καγκελλάριος Δυτ. Γερμανίας
18 Νοέμβρη 1982

«Τα κάναμε θάλασσα» («The Economy in a hell of a mess»)

Ρόναλτ Ρήγκαν
Πρόεδρος Η.Π.Α.
29 Νοέμβρη 1982

«Αφήστε την άρχουσα τάξη να τρέμει.. Οι εργάτες δεν έχουν να χάσουν τίποτα εκτος απ΄ τις αλυσίδες τους και έχουν να κερδίσουν ένα κόσμο ολάκερο.

Προλετάριοι όλων των χώρων ενωθείτε»

Κ. Μάρξ και Φ. Εγκελς

τα την οποία υποσχέθηκε βοήθεια σ΄ όλους τους διχτάτορες περιλαμβανομένου του Μανιάνα του Ελ Σαλβαντορ.

ΠΟΛΕΜΟΙ ΣΦΑΓΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Εκει όμως που πραγματικα ξεπεράστηκε αυτη η υποκρισία και μάλιστα απο «υπέρμαχους» του σοσιαλισμου και του αντιιμπεριαλιστικου αγώνα των λαων ήταν στην περίπτωση των Παλαιστινίων του Λιβάνου. Οι αντιδραστικες αραβικες κυβερνήσεις αλλα και «σύμμαχοι» των Παλαιστινίων όπως οι Σύριοι και οι Σοβιετικοι αντιμετώπισαν σε διάφορα στάδια τις απάνθρωπες σφαγες και τους βομβαρδισμους του Λιβάνου με μια απάθεια που ξεσκέπασε τον πραγματικο ρόλο των Αραβικων καθεστώτων και επισφράγισε για μια ακόμα φορα την εγκατάλειψη του προλεταριακου διεθνισμου απο μέρους της γραφειοκρατίας της Σοβ. Ενωσης και των υπολοίπων χωρων του Ανατολικου μπλοκ.

Η εισβολη στο Λίβανο - που έγινε καθαρα για να ξεπεραστουν οι εσωτερικες (κύρια οικονομικες κοινωνικες) δυσκολίες της κυβέρνησης Μπεκιν - έδειξε στο τέλος πως ούτε αυτου του είδους οι πόλεμοι μπορουν να λύσουν τα προβλήματα των ιμπεριαλιστων πάνω σε κάποια μόνιμη βάση. Στοίχισε βέβαια η βάναυση αυτη επιχείρηση χιλιάδες ζωες τις πιο πολλες (Σιάμπρα και Σιατίλα) αμάχων και μια προσωρινη υποχώρηση των Παλαιστινιακων δυνάμεων. Το κόστος όμως για το Ισραηλιτικο αντιδραστικο καθεστώς ήταν η διεθνης απομόνωση και κάτι πολυ πιο σημαντικο - το ξεσήκωμα ενος γιγαντιαίου κύματος αγανάχτησης εσωτερικης που αγκάλιασε - εχτος απο τους εργαζομένους - μέχρι και στρατιωτικους κύκλους. Ξεσήκωσε ακόμα τις μάζες της κατεχόμενης Δυτικης οχθης που θα αποτελέσουν μαζί με την εργατικη τάξη των Αραβικων χωρων και του ίδιου του Ισραηλίτην κύρια αιχμη της Παλαιστινιακης Επανάστασης στους μήνες και τα χρόνια που έρχονται.

Μεγάλο τίμημα για τον πόλεμο πλήρωσε όπως αναφέραμε και πιο πάνω, και η Χούντα της Αργεντινης (Φώλκλαντ). Το πλήρες τίμημα που δεν θα ΄ναι άλλο απο την ανατροπη, της φαίνεται πως θα το πληρώσει πολυ σύντομα. Η γενικη απεργία της 6ης του Δεκέβρη έδειξε το δρόμο, που έμεινε όμως στα μέσα άν και η Χούντα εκείνη την ημέρα δεν ήταν παρα μια σαπονόφουσκα στα ρωμαλέα χέρια μιας παντοδύναμης εργατικης τάξης.

Η κυβέρνηση της Θάτσερ επωφελήθηκε προσωρινα απο την εύσκολη νίκη στα Φώλκλαντ και κατάφερε να αύξησει κατακόρυφα τη δημοτικότητα της μέσα σ΄ ένα όργιο σωβινιστικης έξαρσης που όμοιο του δεν γνώρισε η Βρεττανία μεταπολεμικα (εννοούμε κυρίως την προπαγάνδα μέσα απο τα μέσα μαζικης επικοινωνίας τις παρελάσεις κλπ). Οσο όμως το ενδιαφέρον της εργατικης τάξης στρέφεται ξανα πίσω στα καθημερινα προβλήματα (ανεργία, πληθωρισμός, στέγη, υγεία κλπ.) τόσο εξανεμίζεται κι η δημοτικότητα που κέρδισε η Θάτσερ. Ιδιαίτερα όταν φορτωθούν τα υπέρογκα έξοδα του πολέμου στις πλάτες των εργαζομένων κι όταν αποκαλυφθει το πραγματικο κόστος κι η ανοησία της διατήρησης μιας λωρίδας γης των 1800 κατοίκων 4,000 μίλια μακρυα απο την μητρόπολη, η νίκη της Θάτσερ θα μετατραπει σε πανωλεθρία.

Τα γεγονότα όμως των Φώλκλαντ όπως και του Λιβάνου, καθως και ο συνεχιζόμενος για 2 1/2 χρόνια πόλεμος μεταξύ Ιρακ - Ιραν (που στοιχίζει καθημερινα τη ζωη σε εκατοντάδες άτομα και την καταστροφη του πλούτου των δυο χωρων) ήταν το 1982 μια σαφής προειδοποίηση για την ανθρωπότητα για τους κινδύνους που την απειλουν μέσα απο τα συνεχιζόμενα κοινωνικα οικονομικα αδιέξοδα που δημιούργησε ο καπιταλισμος.

ΑΝΤΙΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το κίνημα ενάντια στον πόλεμο και τους πυρηνικους εξο-

Συνέχεια από τη 10

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΩΡΙΜΟΣ ΓΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Κινητοποιήσεις στη Δυτ. Γερμανία μετά το κλείσιμο της AEG

Συνέχεια από την 9

πλισμους που ογκώθηκε το 1982 φανερώνει πως οι μάζες του πλανήτη - ιδιαίτερα της Ευρώπης, Αμερίκης Ιαπωνίας - έχουν αντιληφθει αυτα τα μηνύματα πολύ καλα. Η εκλογικη άνοδος των «Πρασίνων» στη Γερμανία δείχνει πως τα κινήματα αυτα (μαζι κι άλλα περιθωριακα κινήματα - οικολογιακα) άρχισαν να αποχτουν και κάποια μικρη εκλογικη σημασία. Αυτο οφείλεται και στο γεγονος ότι οι παραδοσιακες εργατικες οργανώσεις (Σοσιαλδημοκρατικες Σταλινικες) απότυχαν να δώσουν ένα διεθνιστικο και ταξικο προσανατολισμο στο ειρηνιστικο κίνημα ενω τα φιλοσοβιετικα κομμουνιστικα κόμματα συνέχισαν να αναμασουν τα «περι ειρηνικης συνείπαρξης» Ανατολης - Δύσης αποπροσανατολίζοντας έτσι τις εργατικες μάζες για την πραγματικη αίτια των συγκρούσεων και των πολέμων που δεν είναι άλλα απο τα αντικρουόμενα συμφέροντα που μπορουν να εξαλειφθουν (όπως και οι πόλεμοι που προκαλουν) μόνο με τον παγκόσμιο Σοσιαλισμο.

ΠΟΛΩΝΙΑ/ΣΟΒ. ΕΝΩΣΗ

Το 1982 οι Πολωνικες μάζες απειλήθηκαν ξανα με Σοβιετικη επέμβαση για να αποφύγουν απεργίες κι εκδηλώσεις διαμαρτυρίας για την συνέχιση του στρατιωτικου νόμου κατα την επέτειο της ίδρυσης της Αλληλεγγύης. Παρα τις απειλες η Πολωνικη εργατικη τάξη ξαναβγήκε στους δρόμους. Οι στρατιωτικοι, μετα την αδυναμία τους να λύσουν τα οικονομικα προβλήματα και σε μια προσπάθεια να προλάβουν νέες εξεγέρσεις, καταργουν τελικα το στρατιωτικο νόμο. Διατηρούνται όμως στην ουσία στην εξουσία ενω στην ίδια τη Σοβιετικη Ενωση η εξουσία περνα μετα το θάνατο του Μπρεζνιεφ στο Γιούρι Αντρόπωφ που χρημάτισε για 15 χρόνια αρχηγός της Μυστικης Αστυνομίας και κατασκοπείας. Η επικράτηση σ' αυτες τις χώρες των στρατιωτικων και των αστυνομικων φανερώνει απο μόνη της την γενικότερη κρίση στην οποία βρίσκονται και την εγκατάλειψη κάθε ίχνους εργατικης δημοκρατίας και Λενινιστικης παράδοσης.

Ο «ΥΠΑΡΚΤΟΣ» ΕΥΡΩΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ

Οσο καταδικασμένος είναι ο καπιταλισμος άλλο τόσο καταδικασμένο είναι οι απολογητες του, αυτοι δηλαδη που ελπίζουν πως μπορουν να ξεπεράσουν τα προβλήματα του με μια καλύτερη διαχείριση του. Αυτο φάνηκε καθαρα το 1982 στις περιπτώσεις των Σοσιαλιστικων Κυβερνήσεων Γαλλίας και Ελλάδας πράγμα που αποτελει προειδοποίηση για τις κυβερνήσεις της Σουηδίας, της Ισπανίας και αυτες που θα ακολουθήσουν στο εγγυς μέλλον (πιθανες είναι η Γερμανία, η Ιταλία, η Βρεττανία, η Πορτογαλλία κ.α.)

Στη Γαλλία, η κυβέρνηση Σοσιαλιστων/Κομμουνιστων επέβαλε τον Αύγουστο τετράμηνο πάγωμα μισθων σε μια προσπάθεια να ρίξει τον πληθωρισμο, ενω ταυτόχρονα πήρε μέτρα υπερ των βιομηχάνων και πέρασε διάταγμα για περικοπες στις κοινωνικες δαπάνες.

Αντι όμως αυτη η πολιτικη να λύσει τα προβλήματα, διπλασιάστηκε το εμπορικο έλλειμμα σε σχέση με το 1981 (100 δισεκ. φράγκα) ενω η ανεργία αυξήθηκε. Δικαιολογημένα λοιπον είναι απογοητευμένο (όπως έδειξαν οι δημοσκοπήσεις) το 30% που ψήφισαν Σοσιαλιστες το 1981.

Αντι να συναιτιστει απ' αυτο το παράδειγμα ο Α.Παπαντρέου και απο τη πτώση της δημοτικότητας που ΠΑΣΟΚ στις Δημοτικες εκλογες της 24ης του Οχτώβρη εξαγγέλλει μέσω Αρσένη (Υπ. Οικονομικων) μια νέα αντεργατικη πολιτικη «λιτότητας» και περικοπων στους μισθους (τιμαριθμικο). Στο μεταξυ σύμφωνα με τους υπολογισμους της ίδιας της κυβέρνησης το Ακαθ. Εθνικο Προϊον αναμένεται να αυξηθει μόνο κατα 1,5% οι τιμες κατα 24% και το έλλειμμα στο Ισοζύγιο Τρεχουσων Συναλλαγων να παρεμείνει στάσιμο στα ίδια επίπεδα με το 1981 (2400 εκατ. δολλάρια). Ταυτόχρονα αυξήθηκε η ανεργία και η εξαγωγη κεφαλαίων.

Αν υπήρχε όμως καμμια αμφιβολία για την τύχη των ρεφορμιστικων (μεταρρυθμιστικων) κομμάτων στην εποχη της μόνιμης κρίσης του καπιταλισμου έπρεπε να είχε εξανεμιστει με την πραγματικη εξαφάνιση του Ισπανικου Κόμματος στις εκλογες του Οκτώβρη όπου το κόμμα του πατέρα του Ευρωκομμουνισμου έχασε 1 εκατομμύριο ψήφους σε σχέση με τις εκλογες του 1979 και πήρε 5 έδρες στο κοινοβούλιο (23 το 79).

Παρόμοια προβλήματα παρουσιάζουν και τα φιλοσοβιετικα κομμ. κόμματα ιδιαίτερα το Γαλλικο.

ΟΙ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ ΦΟΥΝΤΩΝΟΥΝ

Μια ματια στις οικονομίες και τις κοινωνίες των διαφόρων χωρων και τμημάτων του πλανήτη μας είναι αρκετη για να πείσει τον καθένα ότι υπάρχει μια παγκόσμια οικονομικη, κοινωνικη και πολιτικη κρίση. Οι διάφορες αποτυχεμένες λύσεις που έχουν δοθεί στον καπιταλιστικο κόσμο, δεξιες ή «αριστερες», αποδεικνύουν ξανα και ξανα πως η κρίση αυτη είναι δομικη οφείλεται δηλαδή στις αντιθέσεις του καπιταλισμου και στη χαοτικη φύση του συστήματος που βασίζεται στό κέρδος του ιδιώτη αντι στις ανάγκες του κοινωνικου συνόλου.

Στις Ανατολικες χώρες, τα γιγαντιαία επιτεύγματα που γνωρίσαμε σε παλαιότερες εποχες και που βασίστηκαν στην κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγης και το κεντρικο πλάνο (προγραμματισμο) εξανεμίζονται λόγω των εμποδίων που βάζει στην ανάπτυξη η γραφειοκρατεία και η έλλειψη εργατικης δημοκρατίας.

Ο τρίτος κόσμος στο μεταξυ είναι καταδικασμένος σε μόνιμη αθλιότητα.

Μέσα σ' αυτες τις συνθήκες οι Μαρξιστικες ιδέες, που γνώρισαν μια υποχώρηση στα χρόνια της άνθισης του καπιταλισμου, άρχισαν να ξαπλώνονται σαν φωτια μέσα στις μάζες που άρχισαν να αμφισβητουν τον καπιταλισμο (και το γραφειοκρατικο μοντέλλο, βλέπε Πολωνία).

Πιο συγκεκριμένα αριστερες τάσεις και μαρξιστικα ρεύματα έχουν αναπτυχτει σ' όλα σχεδον τα εργατικα κόμματα της Ευρώπης. Το χρόνο που μας πέρασε η επίθεση ενάντια σε μια τέτοια τάση - τη Μαρξιστικη τάση Μίλιταντ του Εργ. Κόμματος Βρεττανίας - ήταν το κύριο θέμα - μαζί με τον πόλεμο για τα Φώλκλαντ - που απασχόλησε τη Βρεττανικη κοινωνία, θέμα που πήρε μάλιστα και διεθνεις προεκτάσεις. Οι σύντροφοι του Μίλιταντ δέχτηκαν μέσα στο 1982 την πιο σφοδρή επίθεση που δέχτηκε ποτε αριστερη οργάνωση. Μια επίθεση στην οποία επιστρατεύτηκαν σε καθημερινη βάση οι εφημερίδες, το ραδιόφωνο κι η τηλεόραση;

Η επίθεση κορυφώθηκε με μια απόφαση στο συνέδριο του κόμματος που μπορει ν' ανοίξει την πόρτα σε διαγραφες. Νωρίτερα οι Μίλιταντ κέρδιζαν την προεδρία μιας σημαντικης συντεχνίας (*C.P.S.A.*) με 220,000 μέλη, πράγμα που έκανε τη «Φαϊνάνσιαλ Ταϊμς» να αναλογιστει τις συνέπειες για τον καπιταλισμο αν κατορθώσουν να βάλουν κάτω απο τον έλεγχο τους όλο το συνδικαλιστικο κίνημα.

Στην επίθεση των αστων και των δούρειων τους ίππων της δεξιας πτέρυγας του κόμματος και των πολυεκατομμυριούχων που ελέγχουν τα μέσα ενημέρωσης οι Μαρξιστες του Μίλιταντ διοργάνωσαν μια τρομακτικη αντεπίθεση φέρνοντας το πρόγραμμα τους σε κάθε γωνια του Βρεττανικου Εργατικου Κινήματος. Ο χρόνος έκλεισε χωρις η δεξια πτέρυγα, που έχει πια χάσει το παιχνίδι, να επιτύχει τις πολυπόθητες διαγραφες. Αντίθετα η επιρροη του Μίλιταντ διευρύνθηκε ακόμα περισσότερο.

ΕΝΑΣ ΚΟΣΜΟΣ ΠΑΝΕΤΟΙΜΟΣ ΓΙΑ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Με την ανάπτυξη των παραγωγικων δυνάμεων, της τεχνολογίας και της επιστημης και με την ανάπτυξη του ίδιου του καπιταλισμου, έχουν δημιουργηθει όλες οι συνθήκες για τον παγκόσμιο σχεδιασμο της οικονομίας κάτω απο εργατικο έλεγχο, για τον παγκόσμιο καταμερισμο της εργασίας, για την ίση κατανομή του πλούτου του πλανήτη μας, για ένα επίγειο πραγματικα παράδεισο. Οι αντικειμενικες συνθήκες για το πέρασμα στο σοσιαλισμο είναι σήμερα πιο ώριμες παρα ποτε, ΣΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΧΩΡΕΣ.

Οι ηγεσίες όμως των παραδοσιακων κομμάτων της εργατικης τάξης - είτε βρίσκονται στην κυβέρνηση είτε όχι - αρνούνται να αναγνωρίσουν την χρεωκοπία του καπιταλισμου και να καθοδηγήσουν την εργατικη τάξη στην κατάληψη της πραγματικης εξουσίας.

Η απάπτυξη των μαρξιστικων δυνάμεων μέσα σ' αυτα τα κόμματα θ' αποτελέσει στα χρόνια που έρχονται την μόνη διέξοδο στην κρίση του καπιταλισμου που δεν είναι άλλη απο την επικράτηση σ' όλο τον κόσμο του Σοσιαλισμου.

Δέλτα Μι.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ

Συνέχεια από τη 4

ακολουθει το ΠΑΣΟΚ η εργατικη τάξη θ' απαντήσει με δυναμικες διεκδικήσεις των αιτημάτων της, προσπαθώντας έτσι να επιβάλει τις λύσεις που αφτη θέλει.

Τρομοκρατημένη η αστικη τάξη απο την αγωνιστικότητα και αποφασιστικότητα της εργατιας θα προσπαθήσει να τη χτυπήσει χρησιμοποιώντας όπλα που στόχο θάχουν το σαμποτάρισμα της οικονομίας. (επενδυτικη αποχη, χρεωκοπία και κλείσιμο επιχειρήσεων, - δόλιο ή φυσικο, - εξαγωγη συναλλαγματος φοροδιαφυγη άφξηση της ανεργίας κ.τ.λ.) **Μπροστα σ' αφτα τα δεδομένα, τα ταξικα στρατόπεδα θα περιχαρακόνοται και η ταξικη πάλη θα οξύνεται. Τα περιθώρια εκλογης της κυβέρνησης Παπαντρέου θα στενεύουν ασφυκτικα: Η θα χτυπήσει την αστικη τάξη αποσπώντας απο τα χέρια της τη διαδικασία και τα μέσα παραγωγης που κατέχει και απογυμνώνοντας την απο τα κέντρα εξουσίας που η ίδια έστησε για να την στηρίξουν, η θα χτυπήσει την εργατικη τάξη.** Το τελεφταίο σημαίνει ότι η πολιτικη διαχείρησης του καπιταλιστικου συστήματος που ακολουθει η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θα συνεχιστει και θα ενταθει (με ακόμα πιο δεξια πορεία) **Αν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ διαλέξει τη πολιτικη χτυπήματος της εργατιάς, θ' ανοίξει το δρόμο για την απογοήτεφση και τη σύγχιση, που θα αγκαλιάσει ιδιαίτερα τα πιο καθυστερημένα τμήματα της εργατικης τάξης και των μικροαστων.**

Αφτη η πολιτικη αν συνεχιστει μπορει ακόμη να φέρει και την ολοκληρωτικη καταστροφη του ίδιου του κόμματος. Στη περίοδο που η σύγχιση θα είναι το κύριο χαραχτηριστικο μέσα στο εργατικο κίνημα, η αστικη τάξη θα δυναμώσει και οι μηχανισμοί του κράτους θα σκληρύνουν. Η αστικη τάξη θάναι έτοιμη για την αντεπίθεση - της. Θα προσπαθήσει να καταλάβει και πάλι την εξουσία. Ομως μια πρόωρη ενέργεια απο μέρους της θα φερνε αντίθετα αποτελέσματα. **Ετσι οι αστοι περιμένουν να φθαρει πρώτα η κυβέρνηση Παπαντρέου κάτω απο το βάρος της πολιτικης των δεξιών αναθεωρήσεων που ακολουθει.**

Το χρέος λοιπον των αριστερων μαρξιστικων δυνάμεων μέσα στο ΠΑΣΟΚ είναι με κάθε θυσία, να μπουν φραγμος σε αφτη την καταστροφικη πορεία που οδηγει ο Παπαντρέου το εργατικο κίνημα της χώρας και το ΠΑΣΟΚ. Πρέπει ν' αμφισβητήσουν αφοβα τη πραχτικη του Παπαντρέου, να προσπαθήσουν να περισώσουν τα μέλη και στελέχη του ΠΑΣΟΚ απο την απογοήτεφση, βάζοντας το πρόβλημα στις σωστες του διαστάσεις, δίνοντας παράλληλα τις σωστες προπτικες και επανατοποθετόντας τέλος το ΠΑΣΟΚ στη σωστη του πορεία.

Γ. ΖΑΒΡΟΣ

ΠΟΛΩΝΙΑ

Προτου η στρατιωτικη ηγεσία στην Πολωνία άρει τον στρατιωτικο νόμο στις 31 Δεκεμβρίου του 1982, πέρασε στις αρχες του περασμένου Οκτώβρη νέο νομοσχέδιο βάσει του οποίου διαλύεται η «Αλληλεγγύη», η πρώτη ανεξάρτητη συντεχνία στην Πολωνία. Βάσει του νέου νόμου καταργούνται όλες οι συνδικαλιστικες ελευθερίες, απαγορεύεται το δικαίωμα της απεργίας και παράλληλα προβλέπεται η ίδρυση νέων συνδικάτων σε επίπεδο επιχειρήσεων.

Δυνάμει αυτου του νόμου, η κυβέρνηση θα έχει τον αυστηρο έλεγχο όλων των συνδικάτων. Θα υπάρχει μια εργατικη ένωση για κάθε εργοστάσιο και δεν θα επιτρέπεται η ίδρυση εθνικών ενώσεων.

Οι νόμιμες ενώσεις δεν θα μπορουν να συμμετέχουν σε καμμια πολιτικη δραστηριότητα και θα είναι υποχρεωμένες να πληροφορουν τη κυβέρνηση για οποιαδήποτε απεργία μια βδομάδα πριν απο την ημέρα της πραγματοποίησης της **και να ματαιώνουν κάθε απεργία τους**

Οι Πολωνοί διαμαρτύρονται για τις ελλείψεις τροφίμων. Η γραφειοκρατία τους κατηγορεί ότι εξυπηρετούν τον Ιμπεριαλισμό

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

Συνέχεια από την 7

κομικων σταθμων και νηπιαγωγείων, παιδικων και μαθητικων λεσχων

— την γενίκευση της δωρεαν προδημοτικης εκπαίδευσης και την καθιέρωση της δωδεκάχρονης δωρεαν εκπαίδευης

— λειτουργία μέσα στον επόμενο ακαδημαϊκο χρόνο του πανεπιστημίου

— την ίδρυση ανώτερων επαγγελματικων σχολων

— την δημιουργία αθλητικων κέντρων και γηπέδων

— την ανάπτυξη της πολιτιστικης ζωης, την προστασία του περιβάλλοντος κλπ κλπ.

Δεν χωρει αμφισβήτηση ότι αυτα τα μέτρα και τα πολλα άλλα τα οποία αναφέρονται στο πρόγραμμα, βοηθουν αφάνταστα στην καλυτέρεψη των συνθηκων ζωης των πλατιων λαϊκων μαζων. Αλλα δεν πρέπει να υπάρχει η εντύπωση πως αυτα τα μέτρα μόνο οι σοσιαλιστες τα επιζητουν — μια ματια στις χώρες της Δυτικης Ευρώπης πείθει πως μέτρα όπως την δωρεαν ιατροφαρμακευτικη περίθαλψη, την δώρεαν παιδεία, τα αθλητικα κέντρα και τα πάρκα, τις επαρκεις συγκοινωνίες κλπ, ήταν δυνατο να υιοθετηθουν μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμου, ακόμα και κάτω απο τις πιο συντηριτικες κυβερνήσεις.

Μιλούμε για τα κράτη ευημερίας τα οποία αναπτύχθηκαν στην Ευρώπη μετα τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο. Τα οποία όχι μόνο δεν αποτελουν αντίβαρο στον καπιταλισμο, αλλλα απεναντίας αποτελουν το καύχημα του καπιταλισμου και αυτο το οποίο χρησιμοποιουν οι δεξιοι παντου σαν πρότυπο και υπόδειγμα του τι μπορει να προσφέρει ο καπιταλισμος στην ανάπτυξη του.

Αυτο βέβαια που επέτρεψε την δημιουργία των κρατων ευημερίας ήταν η τεράστια ανάπτυξη που σημείωσαν αυτες οι χώρες στη μεταπολεμικη περίοδο. Η ανάπτυξη του πλούτου ήταν τέτοια, που οι αστοι είχαν τη δυνατότητα να ικανοποιουν ορισμένες απο τις ανθρώπινες ανάγκες της εργατικης τάξης.

Η εικόνα που βλέπουμε σήμερα σ' αυτες τες χώρες, όμως είναι εντελως διαφορετικη. Όχι μόνο δεν μπορουν οι αστοι να προσφέρουν οποιαδήποτε καλυτέρεψη στις συνθήκες ζωης των εργαζομένων, αλλα τα ίδια τα κράτη ευημερίας οδηγούνται σε κατάρρευση. Στην μια μετα την άλλη, στις χώρες της Δυτικης Ευρώπης, οι εργαζόμενοι αναγκάζονται να κατεβουν σε δυναμικες κινητοποιήσεις ενάντια στην προσπάθεια των κυβερνώντων να περικόψουν αυτα που μέχρι χτες θεωρούνταν κεκτημένα δικαιώματα: την υγεία, την παιδεία, τες συντάξεις, τα επιδόματα. Απ' αυτη την πορεία δεν εξαιρούνται ούτε χώρες όπως την Σουηδία, την Δυτ. Γερμανία και την Γαλλία που μέχρι πρόσφατα απολούσαν τους κολοσσους της καπιταλιστικης ανάπτυξης στην Ευρώπη.

Αυτα για να δείξουμε πως η δημιουργία του κράτους ευημερίας δεν είναι αποτέλεσμα της διάθεσης των κυβερνώντων, αλλα κατα κύριο λόγο αποτέλεσμα της οικονομικης ανάπτυξης, σε συσχετισμο με την αυξανόμενη δύναμη της εργατικης τάξης.

Είναι δυνατο, λοιπον, να δούμε την Κύπρο να μετατρέπεται σε κράτο ευημερίας; — γιατι το πρόγραμμα του Β.Λ. γι' αυτο ακριβως προνοει. Η απάντηση είναι καθαρη. Όχι! είναι εντελως αδύνατο και αφελες να πιστεύει κανεις, πως στη βάση του καπιταλιστικου τρόπου παραγωγης, και τη στιγμη που τα υπόλοιπα κράτη ευημερίας καταρρέουν κάτω απο το βάρος της παγκόσμιας κρίσης, θα μπορέσει η Κύπρος να κτίσει το δικο της κράτος ευημερίας.

Αυτη η εκτίμηση αλλάζει διαμετρικα, όμως, απο τη στιγμη που ο Β.Λ. προχωρήσει αποφασιστικα με σοσιαλιστικα μέτρα. Στη βάση του σοσιαλιστικου σχεδιασμου της οικονομίας, όλα τα παρα—πάνω μέτρα μπορουν να γίνουν πραγματικότητα, γιατι ο σοσιαλισμος θα μπορέσει να δώσει μια τεράστια ώθηση στην ανάπτυξη των παραγωγικων δυνάμεων και του πλούτου. Αν, ο Β.Λ. αφίσει άθικτες της σημερινες δομες της οικονομίας, και εξακολουθήσει να στηρίζεται στην ιδιώτικη πρωτοβουλία για την ανάπτυξη της οικονομίας, τότε παρ' όλες τες ειλικρινεις του διαθέσεις, τα λόγια του θα παραμείνουν απραγματοποίητες υποσχέσεις.

ΠΟΣΟ ΩΡΙΜΗ ΕΙΝΑΙ Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ ΣΗΜΕΡΑ

Ακούμε συχνα το επιχείρημα πως οι εργάτες δεν είναι έτοιμοι σήμερα για το σοσιαλισμο· πως η εργατικη τάξη της Κύπρου δεν είναι ώριμη για να μπορέσει να αγκαλιάσει ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα.

Αυτο αποτελει «πάγια» θέση των ηγεσιων των αριστερων κομμάτων, και της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ, για να δικαιολογήσουν το γεγονος πως αποφεύγουν να πάρουν ταξικη τοποθέτηση σε σχέση με τα διάφορα ζητήματα που προκύπτουν. Αυτη η αντίληψη έχει περάσει πλατια στις βάσεις των αριστερων κομμάτων και στη συνείδηση των μελων.

Χρειάζεται να σταθούμε μόνο για μια στιγμη πάνω σ' αυτο το σημείο για να ανακαλύψουμε όλο τον παραλογισμο που κρύβεται πίσω απ' αυτη την τοποθέτηση: τα μέλη και οι υποστηριχτες της ΕΔΕΚ και του ΑΚΕΛ απο τον πρώτο μέχρι το τελευταίο σχέδον να ζουν με το όνειρο μιας σοσιαλιστικης κοινωνίας, μαζι να αποτελουν τη μεγάλη πλειοψηφία της εργατικης τάξης, κι όμως να υποστηρίζουν πως η εργατικη τάξη δεν είναι σε θέση ακόμα, δεν είναι ικανη, να πάρει την εξουσία στα χέρια της.

Εδω ακριβως βρίσκεται ο παραλογισμος: στο γεγονος πως η πλειοψηφία της εργατικης τάξης πιστεύει στο σοσιαλισμο, αλλα θεωρει πως η εργατικη τάξη δεν είναι έτοιμη για το σοσιαλισμο!

Υπάρχει μια απλη εξήγηση γι' αυτο: αυτοι που δεν έχουν εμπιστοσύνη στην εργατικη τάξη είναι οι ηγέτες της, οι ηγέτες των αριστερων κομμάτων και των συντεχνιων. Και για να δικαιολογήσουν τα νερωμένα προγράμματα, και τις συμμαχίες με τον ταξικο εχθρο το ρίχνουν στην αδυναμία του κινήματος. Έχουν χάσει την εμπιστοσύνη τους στο εργατικο κίνημα, έχουν χάσει τον διεθνιστικο τους προσανστολισμο, κι αυτα αναγκαστικα τους οδηγουν στον ταξικο συμβιβασμο.

Απο τον καιρο του «Κράτος κι επανάσταση» ο Λένιν εξηγούσε πόσο εύκολο ήταν **τότε** για την εργατικη τάξη να καταλάβει την εξουσία και να διαχειριστει την οικονομία. Εξηγούσε πως ο καπιταλισμος ο ίδιος δημιουργούσε τις προϋποθέσεις για να γίνει δυνατη η διαχείρηση της κοινωνίας απο τους εργάτες — μορφώνοντας τους απο τη μια και απλουστεύοντας όλες τις διαδικασίες απο την άλλη. Την δυνατότητα της εργατικης τάξης να καταλάβει την εξουσία και να κυβερνήσει την απόδειξαν αδιαμφισβήτητα πρώτα χρόνια της Οκτωβριανης επανάστασης του 17.

Άμα ο Λένιν είχε δίκαιο τότε, πόσο μάλλον σήμερα. Στο σημερινο, υπερεθνικο-μονοπωλιακο στάδιο καπιταλιστικης ανάπτυξης, η εργατικη τάξη είναι άπειρα πιο μορφωμένη και ο ρόλος της αστικης τάξης στην παραγωγη πραγματικα ανύπαρκος: όλες οι εργασίες και όλες οι αποφάσεις περνουν απο τα χέρια μισθωτων υπαλλήλων κι εργατων! Αυτο που φαίνεται αδύνατο και ουτοπικο, δηλ. η διαχείρηση της κοινωνίας απο τους εργαζόμενους, είναι σήμερα πολυ πιο απλο και λογικο απ' ότι η διαχείρηση της κοινωνίας απο τους αστους!

Ας σταθούμε για λίγο στο παράδειγμα της Πολωνίας όπου το καλοκαίρι του 81 τα εκατομμύρια των εργατων που ήταν οργανωμένα στην «Αλληλεγγύη» ζητούσαν αυτοδιαχείρηση. Υπάρχει πιο ξεκάθαρη απόδειξη της δυνατότητας των εργαζομένων να διαχειριστουν την οικονομία και την κοινωνία, παρα όταν το ζήτουν οι ίδιοι μαζικα;

Αξιζει τον κόπο να δούμε το θέμα της ωρίμανσης των συνθηκων για το σοσιαλισμο, σε σχέση και με την Ελλάδα. Γιατι το επιχείρημα που συχνα μας αντιπαραθέτουν όταν κριτικάρουμε τον Παπαντρέου για την υπαναχώρηση απο τις παλιες του θέσεις, είναι πως η Ελλάδα δεν μπορει απο μόνη της να κάνει αλματα προς το σοσιαλισμο γιατι θα έχει ν' αντιμετωπίσει ένα εχθρικο καπιταλιστικο περίφυρο. Έτσι δικαιολογείται η παραμονη στο ΝΑΤΟ, η παραμονη στην ΕΟΚ, η στήριξη στην ιδιωτικη πρωτοβουλία.

Αυτο που δεν είναι κατανοητο όμως, είναι πως μπορει κάποιος να υποστηρίζει πως η Ελλάδα είναι μόνη της. Σχέδον ταυτόχρονα ανέβησαν οι σοσιαλιστες στην εξουσία σε μια σειρα απο χώρες: Γαλλία, Ελλάδα, Σουηδία, Ισπανία. Αν οι σοσιαλιστες ηγέτες σ' αυτες τες χώρες ήταν αποφασισμένοι να προχωρήσουν στο σοσιαλισμο, ποιος εχθρικος καπιταλιστικος περίγυρος είναι αυτος που θα τους εμπόδιζε; Η υπόλοιπη Ευρώπη μήπως; μα αυτη, θα συγκλονιζόταν απο τέτοιους επαναστάτικους σπασμους, στην περίπτωση της ανατροπης του καπιταλισμου σε τέσσερις χώρες σχεδον ταυτόχρονα, που θάταν θέμα λίγου χρόνου προτου κι αυτη ακολουθήσει.

Το παραμύθι της ανώριμης εργατικης τάξης και των ανωριμων αντικειμενικων συνθηκων δεν θα διαρκέσει για πάντα. Η παγκόσμια κρίση αναγκάζει το κίνημα στη μία χώρα μετα την άλλη να μπαίνει σε έντονους ταξικους αγώνες - μια πορεία απο την οποία η Κύπρος δεν μπορει να ξεφύγει, Μέσα σ' αυτες τες συνθήκες οι σημερινοι ηγέτες, είτε θα προχωρήσουν μαζι με το κίνημα, επαναστατικα, είτε θα ξεπεραστουν απο την ιστορία, ανοίγοντας το δρόμο σε νέους αγωνιστες οι οποίοι θα μπουν μπροστα, για να ολοκληρώσει η εργατικη τάξη τον ιστορικο ρόλο που είναι ταγμένη να παίξει.

ΟΜΗΡΟΣ ΠΑΝΤΗΣ.

που δεν επιδοκιμάζεται απο την Κυβέρνηση. Παράλληλα ψήφισε νόμο που υποχρεώνει τους αγρότες να γίνουν μέλη μιας «Κοινωνικοεπαγγελματικης Ενώσεως» η οποία θα ιδρυθει με την «φροντίδα» του κόμματος.

Κατα την ψηφοφορία του νέου νόμου που αφορούσε τη λειτουργία των Πολωνικων συνδικάτων, παραβιάστηκε η κομματικη πειθαρχία του Πολωνικου κοινοβουλίου. Ενω οι βουλευτες του Κομμουνιστικου κόμματος στο κοινοβούλιο ψήφισαν ομόφωνα υπερ 5 βουλευτες Αγροτικου κόμματος ή Δημοκρατικου κόμματος που λαμβάνουν μέρος στην κυβέρνηση του στρατηγου Γιαρουζέλσκι καταψήφισαν το νέο νόμο.

Ο πρόεδρος των ΕΠΑ, κύριος Ρήγκαν, μετα τις νέες αποφάσεις εναντίον της «Αλληλεγγύης», σαν ο δήθεν προασπιστης των συνδικαλιστικων ελευθεριων της εργατικης τάξης αποκάλεσε «φρικτη» την ενέργεια της Πολωνικης κυβέρνησης και σκέφτεται να αναστείλει το προνομιακο εμπορικο καθεστως που είχαν παραχωρήσει οι ΕΠΑ στην Πολωνία. Η υποκρισία του Ρήγκαν ως εκφραστη της Αστικής Τάξης των ΕΠΑ όπως και των άλλων καπιταλιστικων Κυβερνήσεων της Δύσεως ξεπερνα στην περίπτωση της Πολωνίας κάθε προηγούμενο. Τούτο δε διότι η Κυβέρνηση του Ρήγκαν όπως και οι σύμμαχοι του στην Ευρώπη εστήριξαν οικονομικα την γραφειοκρατία της Πολωνίας και συνεχίζουν να την στηρίζουν παρα τις διαμαρτυρίες τους γιατι μια κατάρρευση οικονομικα της Πολωνίας θα είχε άμεσο αντίκτυπο στις οικονομίες των Δυτικων χωρων και στο διεθνές νομισματικο ταμείο όπου η Πολωνία είναι καταχρεωμένη. Ακόμα μια ανατροπη της γραφειοκρατίας και η εγκαθίδρυση μιας υγειους εργατικης δημοκρατίας θα είχε ακομα μεγαλύτερο αντίκτυπο στις καπιταλιστικες οικονομίες της Δύσεως όπου η εργατικη τάξη των χωρων αύτων θα εξεγείρετο εναντίον των αστων και της εκμετάλλευσης έχοντας σαν πρότυπο την Πολωνία.

Αμέσως μετα την ανακοίνωση του νέου νόμου, οι εργάτες, μέλη της «Αλληλεγγύης» στα ναυπηγεία Λένιν του Γκτάνσκ κατέβηκαν σε απεργία ζητώντας την αποκατάσταση του ανεξάρτητου εργατικου συνδικάτου «Αλληλεγγύη», την απελευθέρωση του αρχηγου του συνδικάτου Λέχ Βαλέσα και την απελευθέρωση όλων των άλλων μελων του συνδικάτου που κρατούνται σε στρατόπεδα ή συνελήφθησαν μετα την επιβολη του στρατιωτικου νόμου.

Πραγματοποιήθηκαν απεργίες και σε άλλες πόλεις όπως στην Νόβα Χούτα, την Κόσαλυ το Στετίνο και στο προάστειο του Βρζέτς, έδρα της Αλληλεγγύης. Στο κέντρο του

Συνέχεια στην 12η

ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ

Η σοσ. εκφραση προχωρει καλα, οι ιδέες μας απλώνουν, οι υποστηριχτες μας αυξάνονται! Αυτα είναι τα μηνύματα του Χριστουγεννιάτικου χορου της εκφρασης, του οποίου η οικονομικη επιτυχία ήταν κάτι το ανεπανάληπτο. Ο στόχος που βάλαμε για καθαρο κέρδος απο το χορο £2000 καλύφτηκε πλήρως (ξεπεράστηκε γύρω στις £50) ενω τα έσοδα ξεπέρασαν τις £2500.

Αυτο δείχνει οχι μόνο την αυξηση στον αριθμο των υποστηριχτων μας αλλα και τη πολλη διάθεση και όρεξη με την οποία δούλεψαν. Μια διάθεση και όρεξη που πηγάζουν απο την πίστη στην ορθότητα των θέσεων και των προπτικων που βάζει η εφημερίδα μας, απο την κατανοήση πως αυτη η εφημερίδα πρέπει να συνεχίσει τον αγώνα της γιατι μόνο οι ιδέες που αυτη εκφράζει μπορουν να οδηγήσουν την εργατικη τάξη και το λαο μας στην αποτίναξη κάθε καταπίεσης και στην πραγματικη λευτερια.

Για την συνέχιση του αγώνα της η «ΕΚΦΡΑΣΗ» στηρίζεται αποκλειστικα και μόνο στην ενίσχυση των φίλων και υποστηριχτων της. Ζητούμε και περιμένουμε απ' αυτους γενναιόδωρες εισφορες, για να μπορέσουμε να μεταφέρουμε τις ιδέες μας και στον τελευταίο ΕΔΕΚιτη, για να μπορέσουν κάποτε αυτες οι ιδέες να γίνουν πίστη και προοπτικες της εργατικης τάξης στο σύνολο της.

Συνεχίστε την καλη δουλεια σύντροφοι!

ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΦΕΚ

Σε πρόσφατο δημοσίευμα των «Νέων» για τις εκλογες στην Εθνικη Φοιτητικη Ενωση Κυπρίων-Αθήνας, χαρακτηρίζεται σαν σημαντικη νίκη η ανάδειξη της Δ.Κ.Κ.Φ. ΑΓΩΝΑ σε πρώτη δύναμη. Και πράγματι ο Αγώνας πήρε το 28% με 420 ψήφους κερδίζοντας 2 έδρες ενω η Προοδεφτικη ήρθε δέφτερη με 392 ψήφους κερδίζοντας 2 έδρες
η Δράση ΚΕΣ ήρθε Τρίτη με 325 ψήφους κερδίζοντας 2 έδρες
η Πρωτοπορία ήρθε Τέταρτη με 292 ψήφους κερδίζοντας 2 έδρες και
η Αναγέννηση ήρθε Πέμπτη με 144 ψήφους κερδίζοντας 1 έδρα .

Γίνεται λοιπον φανερο ότι πρόκειται για νίκη του Αγώνα. Όμως για κάποιο που γνωρίζει την ιστορία του κυπριακου φοιτητικου κινήματος στην Ελλάδα, το αποτέλεσμα αφτό μόνο σαν επιφανειακη νίκη μπορει να χαραχτηριστει γιατι όταν για πρώτη φορα 30 φοιτητες σύνταξαν μια ιδρυτικη διακήρυξη, καλώντας τους κύπριους φοιτητες να τη μελετήσουν να τη συζητήσουν και τέλος να την υπογράψουν, το αποτέλεσμα ήταν ανεπανάληπτο. **Μέσα σε μια βδομάδα υπόγραψαν τη διακήρυξη γύρω στους 450 φοιτητες, που έβαλαν έτσι τα θεμέλια για μια σωστη αριστερη με δημοκρατικες διαδικασίες φοιτητικη οργάνωση.** Μέσα σε λίγο χρονικο διάστημα έγινε και η ιδρυτικη συνέλεφση, όπου κάπου 220 φοιτητες με την ενεργητικη συμμετοχη τους έκαναν ένα πραγματικο γεγονος τη νέα οργάνωση που σήμαινε ποιοτικο ανέβασμα του επιπέδου του κυπριακου φοιτητικου κινήματος που μέχρι τότε παράπαιε ανάμεσα στους δεξιους φοιτητοπατέρες και τις διάφορες «έξωθεν» σκοπιμότητες-τους. Πως λοιπον μπορούμε να χαιρόμαστε για τη νίκη του Αγώνα που μετα απο τόσα χρόνια δράσης παίρνει 420 ψήφους; Όταν συγκρίνουμε τους αριθμους συμμετοχης στον Αγώνα την εποχη της δημιουργίας του και τώρα, δεν έχουμε το δικαίωμα να εφησυχάζουμε. Μόνο προβληματισμος και κριτικη διάθεση πρέπει να μας διακατέχουν για να δούμε τι έφταιξε στα τόσα χρόνια ζωης της οργάνωσης και έφτασε έτσι στα σημερινα αποτελέσματα. Και μόνο τότε όταν βρούμε το τι φταίει και χαράξουμε μια νέα πορεία θα μπορούμε νάμαστε περήφανοι, γιατι τότε ο Αγώνας θα είναι πραγματικα μια μεγάλη δύναμη.

Μια σειρα απο αδυναμίες που δεν εχτιμήθηκαν σωστα και που έμειναν αξεπέραστες οδήγησαν στα σημερινα αποτελέσματα. **Ο αρχικος ενθουσιασμος και η ορμητικότητα δε μπόρεσαν να καλύψουν τις ελλείψεις και τις αδυναμίες της οργάνωσης.** Έτσι όταν αφτα καταλάγιασαν και οι αδυναμίες βγήκαν στην επιφάνεια, αντι ν' αντιμετωπιστουν σοβαρα και μεθοδικας αντιμετωπίσθηκαν εμπειρικα και επιδερμικα, μια και το κύριο χαρακτηριστικο της πραχτικης που επικρατούσε ήταν ο πραχτικισμος κι όχι η μελέτη και η δράση μαζι. Έτσι τα προβλήματα μισολυμένα κι αξεπέραστα αφέθηκαν να υποβόσκουν ώσπου κάποια μέρα άρχισε η αντίστροφη μέτρηση. **Ποτε δεν έγινε προσπάθεια οργανωμένη να καλυφτουν τα ιδεολογικα κενα των μελων έτσι ώστε να υπάρχει όσο το δυνατο μια μίνιμουμ αντίληψη και πραχτικη.** Κι' αυτο ήταν αποτέλεσμα της ιδεολογικης σύγχισης που επικρατούσε, γιατι ουδέποτε η οργάνωση είχε μια ιδεολογία. **Όλη αφτη η κατάσταση είχε αντίχτυπο στην οργανωτικη πλευρα του ζητήματος.** Οι οργανωτικες αδυναμίες μεγάλωναν, ο ερασιτεχνισμος επρυτάνεβε και η καθοδήγηση της οργάνωσης πήρε συγκεντρωτικο χαραχτήρα.

Μ' αυτο το τρόπο όμως τα προβλήματα μεγάλωναν οξύνονταν και η επικάλυψη που πάσχιζε να δώσει η συγκεντρωτικη καθοδήγηση δεν είχαν κανένα άλλο αποτέλεσμα εχτος απο τη πορεία που έφερε την οργάνωση ως εδω. Πως μπορούμε για να μιλάμε για περίτρανη νίκη του Αγώνα το 1982 με 420 ψήφους, ενω μόνο τα μέλη όταν ιδρύθηκε ήσαν 450 και στη συνέχεια αφξήθηκαν (π.χ. στις εκλογες του 77 ο ΑΓΩΝΑΣ πήρε πάνω απο 750 ψήφους). **Ας μας προβληματίσει λοιπον η κατάσταση για να μπορέσουμε έτσι να δούμε ξανα τον Αγώνα μια πραγματικα μαζικη πρώτη δύναμη με δράση πλατεια κι ολοκληρωμένη κι όχι συχταριστικη και λειψη.**

ΠΡΩΗΝ ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΣΤΕΛΕΧΟΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Δέκα χρόνια ζωης κλείνει φέτος η «ΕΚΦΡΑΣΗ» και συνεχίζει. Με ανανεωμένο το ηθικο, με ανανεωμένες τις δυνάμεις. Συνεχίζει γιατι οι υποστηριχτες της συγκαταλέγονται μέσα στους πιο τίμιους, τους πιο ανιδειοτελεις αγωνιστες της ΕΔΕΚ και του εργατικου κινήματος. Συνεχίζει γιατι έχει ευθύνη απέναντι στο εργατικο κίνημα και τον τόπο να συνεχίσει.

Η «ΕΚΦΡΑΣΗ» μπαίνει στο 83 με περισσότερη ύλη, με αισιοδοξία, με ορμή. Υπόσχεται ν' ανταμείψη τον κάθε σύντροφο για τις θυσίες του. Υπόσχεται να παραμείνει μπροστάρης, υπόσχεται να αποκαταστήσει τον Μαρξισμο μέσα στο κίνημα.

Υπόσχεται τη μέρα που οι Κύπριοι εργάτες Τούρκοι κι Ελληνες μαζι θα υψώνουν την κόκκινη σημαία του σοσιαλισμου πάνω απο το νησί μας.

ΑΖΗΤΗΤΑ ΔΩΡΑ

Οι πιο κάτω λαχνοι κέρδισαν δώρα στο χορο. Παρακαλούνται οι κάποχοι να τα ζητήσουν στο τηλ. 61553.

5287, 1638, 0504, 9508, 9585, 7734, 2641.

ΠΟΛΩΝΙΑ

Συνέχεια από την 1η

Γκτάνσκ σημειώθηκαν βίαιες συγκρούσεις και στα ναυπηγεία του Λένιν κηρύχθηκε κατάσταση έκτακτης ανάγκης. Δηλαδή οποιοσδήποτε εργάτης αποπειραθει να απεργήσει ή δεν προσέλθει κανονικα στην εργασία του στα ναυπηγεία, θα παραπέμπεται στα τοπικα στρατοδικεία και θα τιμωρείται αυστηρα.

Με την ψήφιση τούτου του νόμου, φάνηκε για ακόμα μια φορα ξεκάθαρα ο ρόλος που παίζει η κυβέρνηση Γιαρουζέλσκι στην Πολωνία. Η γραφειοκρατία είναι άξια να καταπατήσει ακόμα και τα πιο βασικα δικαιώματα της εργατικης τάξης και να χρησιμοποιήσει βία για να διατηρήσει τον εαυτο της στην εξουσία.

Σε προηγούμενα φύλλα της Σ.Ε., είχε αναφερθει ότι θάταν πολυ πιθανο, η γραφειοκρατία να προβει στην ψήφιση του πιο πάνω νόμου όπου η «Αλληλεγγύη θα ανακηρυσσόταν παράνομη.

Αυτο είναι ένα ακόμα μάθημα για την ηγεσία του συνδικάτου, όπου όχι πολυ πριν την ψήφιση του νόμου είχε την ψευδαίσθηση ότι θα μπορούσε να υπάρξει μια κάποια άρση της κρίσης στην Πολωνία με το να παρακαθήσουν σε συνομιλίες με την κυβέρνηση Γιαρουζέλσκι.

Τα αποτελέσματα των αγώνων της εργατικης τάξης στην Πολωνία δεν παν χαμένα. Έχουν ανεβάσει την συνειδητοποίηση των εργατων. Τώρα όλο το βάρος πέφτει στο φορέα, είτε αυτος είναι «η Αλληλεγγύη» που πλέον έχει καθιερωθει στις συνειδήσεις των μαζων είτε κάποιες άλλες δυνάμεις οι οποίες θα ξεπηδήσουν μέσα απο την Αλληλεγγύη και οι οποίες θα ξεκαθαρίσουν τους στόχους και τις προοπτικες τους. Είναι βασικο να μην πέσει στις παγίδες που έπεσε η ηγεσία της «Αλληλεγγύης» και να προτείνει βραχυπρόθεσμες λύσεις στο πρόβλημα.

Στόχος τούτου του φορέα της ηγεσίας της εργατικης τάξης θα πρέπει να είναι η ανατροπη της γραφειοκρατίας, είτε αυτη είναι η κυβέρνηση Γιαρουζέλσκι ή κάποια άλλη και η εγκαθίδρυση ενος υγιους εργατικου δημοκρατικου κράτους. Η εργατικη τάξη διαθέτει απεριόριστη δύναμη και τίποτε δεν μπορει να σταθει εμπόδιο στους αγώνες της.

ΨΗΦΟ ΣΤΟ ΛΥΣΣΑΡΙΔΗ

Συνέχεια από την 1η

φωνίας μέσα στο κόμμα δεν μπορει παρα να επιδράσουν αρνητικα.

9. Ωστόσο το κόμμα δεν ανήκει στους λίγους γραφειοκράτες που σήμερα το κυβερνουν. Ανήκει στις χιλιάδες μέλη του και στο εργατικο κίνημα γενικότερα. Παρα την διαλυτικη δράση της γραφειοκρατίας η επιρροή της ΕΔΕΚ αυξάνεται καθημερινα. Εχουμε εμπιστοσύνη στη βάση του κόμματος, τόσο στους παλιους αγωνιστες όσο και στα νέα μέλη και στελέχη που θα το πλαισιώσουν με βάση τις αγωνιστικες παραδόσεις του, και είμαστε βέβαιοι πως οι ιδέες του μαρξισμου θα ξαναπάρουν τη θέση που τους ανήκει μέσα στο κόμμα.

10. Γι αυτο κάθε απογοήτευση πρέπει να πραμεριστει και όλα τα αριστερα μέλη και στελέχη του κόμματος να δουλέψουν για τις εκλογες. Συσπειρωμένα γύρω απο την Αριστερη Πτέρυγα είμαστε αποφασισμένοι να σταματήσουμε τον γραφειοκρατικο κατήφορο του κόμματος και να κάμουμε ότι είναι δυνατο για μια εκλογικη επιτυχία της ΕΔΕΚ.

ΛΕΥΚΩΣΙΑ 21.1.1983.

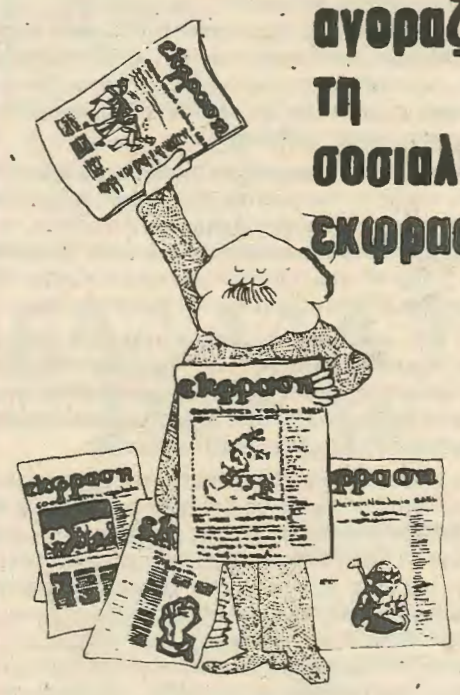

σοσιαλιστικη εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία
Τιμή 100 μιλς

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:
Εσωτερικό: £2
Εξωτερικό:
Ελλάδα £3
Ευρώπη £3,500
Αμερική £4